

ת"פ 26418/11/14 - מדינת ישראל נגד ל ש

בית משפט השלום בטבריה

17 מאי 2016

ת"פ 26418-11-14 מדינת ישראל נ' ש
בפני כב' השופט ניר מישורי לב טוב

המאשימה

מדינת ישראל

הנאשם

נגד
ל ש

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד נוח רחאל

הנאשם וב"כ עו"ד שושנה אטד

הכרעת דין

בפתח הדברים מודיע בית המשפט כי החליט לזכות הנאשמת מחמת הספק מביצוע העבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום בגין עבירת היזק במזיד לרכוש - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי הנתען בכתב האישום, בתאריך 1.4.14 הורתה כב' השופטת ו. ריקנטי רוסהר על חלוקת המטלטלין המשותפים בין הנאשמת לבין המתלון, במסגרת ההליך האזרחי, מועד העברת המטלטלין לידי המתלון נקבע ל-5.4.14 שעה 11:00. הנאשמת הצהירה לפרוטוקול כי הרכוש שנקבע כי יועבר למתלון (להלן: "המטלטלין") הינו במצב סביר למעט קרעים בריפודי כסאות האוכל ושבר בשולחן פינת האוכל.

בתאריך 5.4.14, עת הגיע המתלון לאסוף את המטלטלין כפי החלטת בית המשפט, מביתה של

הנאשמת בבוועינה נוג'ידאת (להלן ל "הבית"), נמצאו המטלטלין בבית כשהם הרוסים, מושחתים ושבורים, בכך שתושבות כסאות האוכל מפורקים ותושבותיהם רופפים, דלתות ארון חדר השינה מנוקבות וחרוצות בחפץ חד לכל אורכן, מראת

הארון מנותצת, מגירות חדר השינה שבורות ומפורקות, מסגרת המראה משידת חדר השינה שבורה, שולחן האוכל עם סימני חריצה, ניקוב ורגליו מפורקות (רגלי השולחן הועלמו), ספות הסלון מקושקות בצבע ועליהן רישומי קללות באנגלית, מיטה זוגית מתכווננת מפורקת בגסות, ועוד.

גדר המחלוקת

בתאריך 5/1/15 כפרה הנאשמת מפי ב"כ אשר מסרה כי בני הזוג נשואים ופרודים משנת 2008,

במסגרת ההליכים ויתרה הנאשמת על הרכוש, מדובר ברכוש ישן שהיה שבור, חלקו שבר המתלונן וחלקו התבלה, הנאשמת הכחישה כי גרמה נזק כל שהוא לציוד ובוודאי שלא גרמה נזק במזיד, מדובר בציוד הקיים 17 שנים, בבית 3 בנות, יש בלאי טבעי ושבירה ע"י המתלונן, את הקשקושים הבנות עשו, קיים בין הצדדים הליך אזרחי.

עיקרי הכרעת הדין

לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים ועיינתי בראיות אשר הוגשו מטעם הצדדים ומטעם בית המשפט מצאתי לזכות הנאשמת מחמת הספק וכך אני מורה. במסגרת הכרעת הדין נקבע כי נמצאו סתירות ותמיהות בגרסת עדי התביעה לצד ספק האם הנאשמת היא שגרמה להיזק במזיד לרכוש נשוא כתב האישום, אם בשל האפשרות כי חלק מהנזק נגרם ע"י בנותיהם של הצדדים, אם ע"י בלאי טבעי תוצאת שימוש רב שנים בעת שהרכוש נרכש 14 עד 17 שנים עובר להגשת התלונה ואם ע"י המתלונן עצמו. כמו כן נקבע בהכרעת הדין כי גם אם הייתי מוצא כי הנאשמת גרמה להיזק במזיד לרכוש נשוא כתב האישום הרי שהתלונה הוגשה בחלוף תקופת ההתיישנות הקבועה בחוק.

להלן סקירת הראיות שהובאו בפני בית המשפט ונימוקי הכרעת הדין :

התנהלות ההליכים בתיק:

בית המשפט נדרש להכריע בין גרסת המתלונן ועדי התביעה הנוספים כפי שניתנו בבית המשפט וגרסת הנאשמת אשר הכחישה גרימת היזק במזיד לרכוש נשוא כתב האישום ועדויות עדי ההגנה.

במסגרת דיוני ההוכחות שהתנהלו בתיק הוגשו המסמכים הבאים כראיות אשר סומנו "ת" מטעם התביעה :

1. הודעת הנאשמת בחקירתה באזהרה מיום 8/4/14.
2. דו"ח פעולה איש המשטרה רס"ב עזריה אדמון.
3. פרוטוקול הדיון בתיק תמ"ש 3813-08 ואח', בימ"ש לענייני משפחה בטבריה מיום 1/4/14.

עמוד 2

4. תמונות א+ב - ספות שצולמו במרפסת בית הנאשמת.
5. תמונות א+ב - משטח שולחן עם שריטות.
6. תמונת רגלי שולחן ושולחן ללא נזק.
7. תמונות א' - ו' : כסאות.
8. תמונות א' - ד' : תמונת שולחן עם שברים וחיתוכים משני צדדיו.
9. תמונת מקרר ללא דלת עליונה.
10. תמונות א+ב : שתי שידות עם מגירות, בכל אחת מהן מגירה אחת ללא דופן קדמית מחוברת.
11. תמונות א' - י' : ספות עם חתכים וכיתובים באנגלית + ציורים.
12. תמונות א' - ז' : תמונות ארון עם מראה שבורה וחורים.
13. תמונת חלק אחורי של מיטה מתכווננת.
14. תמונות א' - ג' : מראה עם שברים במסגרת העץ.
15. תמונת חלק אחורי של מיטה ללא רגל אחת.
16. תמונת מדפי ארון בערימה, חלקם שבורים.
17. תמונת כסא במצב תקין.
18. מזכר החוקר אלון חיט מיום 10/4/14.
19. מזכר החוקר אלון חיט מיום 16/4/14.
20. מזכר החוקר אלון חיט מיום 29/4/14.
21. מזכר החוקר מיום 13/10/14.
22. מסמך בכתב יד בערבית ותגרום בעברית.
23. גליון טיפול - נערך ע"י סליח יסמין מיום 16/7/13.

כמו כן הוגשו ע"י ההגנה הראיות הבאות שסומנו "נ" :

1. פרוטוקול דיון בתיק ה"ט 283-05-09 מיום 18/5/09.

2. אישור בגין הגשת תלונה בתיק פלא 322217-08 תחנת טבריה בגין תלונה מיום 12/8/08 בגין עבירות תקיפת בן זוג, איומים, היזק במזיד לרכוש והפרת הוראה חוקית.
3. תסקיר למתן צו הגנה מאת עו"ס כפאח שבאיטה מיום 9/7/08.
4. תסקיר למתן צו הגנה מאת עו"ס כפאח שבאיטה מיום 16/2/10.
5. מכתב מיום 9/4/14 מאת עו"ד כפאח שבאיטה ועו"ס יסמין סלייה.

טענות הצדדים :

טיעוני המאשימה :

ב"כ המאשימה סבור כי הוכחה אשמתה של הנאשמת מעבר לכל ספק סביר בכל האמור בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום והעלה בסיכומיו הטיעונים הבאים :

א. עדותו של המתלונן היתה אמינה. בחקירתו הראשית, חזר העד על דבריו בחקירתו המשטרתית ולפיהם, על אף האמור בת/ 3 כאשר הגיע לבית על מנת לקחת את הרכוש עליו הוסכם, גילה כי הרכוש, רובו ככולו שבור והרוס ועל הספות ישנם קשקושים וכיתובים בצבע שחור המרוחים על גבי הספות, המתלונן הדגיש בעדותו לגבי כל תמונה ותמונה מה היה מצבו של הרכוש בטרם חבלה בו הנאשמת ומה היה מצבו בעת שנמסר לו על ידי הנאשמת, ביום האירוע. את הרכוש תיעד המתלונן במצלמתו, חלקו בבית הנאשמת, וחלקו בביתו, לאחר שהעבירו לביתו. המתלונן עזב את הבית בחודש יוני 2008 ויום האירוע, נשוא כתב האישום הינו בתאריך 5.4.14. המתלונן שב ואמר כי לא ייתכן שהרכוש אותו השאיר במצב סביר בשנת 2008 ואשר הנאשמת הצהירה בבית המשפט (ת/3) כי הוא במצב סביר, יימסר לו ביום האירוע במצב שבו נמסר הרכוש, ללא התערבותה של הנאשמת במעשים אלימים כלפי הרכוש, על פי מצבו ביום האירוע.

ב. מעדותו של עד התביעה, י ש, אחיו של המתלונן עולה כי ביתו נמצא כ- 20 עד 30 מטרים מבית הנאשמת. העד מסר כי לאחר שאחיו יצא מן הבית, הוא הגיע אל הבית, בהזמנת הנאשמת מספר פעמים. בפעם האחרונה בה הבחין העד בריהוט אשר נמצא בסלון היה בבית, כארבעה חודשים עובר ליום האירוע והעיד כי מצבו היה בסדר גמור - לא קרוע, לא שרוט וכך גם העיד לגבי כל תמונה שהוצגה בפניו מתוך המוצגים ת/ 4- ת/ 17. בחקירתו הנגדית, מסר העד את שמסר בחקירתו הראשית וחזר על דבריו וטען כי אכן היה בביתה של הנאשמת, כפי שמסר בחקירתו הראשית והבחין ברכוש כשהוא במצב סביר ובוודאי לא הבחין בו במצב בו תועד הרכוש ביום האירוע.

ג. אח נוסף של המתלונן - ע ש העיד כי הבחין, עובר לאירוע, ברכוש נשוא כתב האישום במרפסת ביתה של הנאשמת כשהוא בערימה אחת ולכן התקשר אל המתלונן.

בהמשך סיפר כי בשנת 2011 הגיע יחד עם שמאי לביתה של הנאשמת והבחין ברכוש האמור, כשהוא במצב שלם ולא ניזוק. העד הדגיש כי דבריו מתייחסים לרכוש אשר בקומה ראשונה, וכי לא היה בקומה השנייה של בית הנאשמת.

כשהוצגו לפניו התמונות המתעדות את הרכוש שניזוק, העיד ע כי מצבו של הרכוש

אותו ראה בבית הנאשמת בשנת 2011 אינו המצב אותו הוא רואה כיום בתמונות.

העד הדגיש כי מערכת היחסים בינו לבין הנאשמת הייתה טובה בזמנים הרלבנטיים לכתב

האישום. בחקירתו הנגדית חזר העד על דבריו ועדותו לא נסדקה ולא נסתרה בידי ב"כ הנאשמת.

ד. על פי דו"ח השוטר אדמון ת/2, מתאר השוטר את מצב הציוד אותו ראה במו עיניו כולל הכיתוב על אחת הספות. כששאל השוטר את הנאשמת מה פשר הכיתוב, מסרה הנאשמת

כי הבנות שלה הן שעשו זאת מחמת התסכול שלהן כלפי המתלון וכי יש להן כתב יפה

כמו של אבא (וזאת בניגוד לגרסתה כי אולי הבנות רשמו זאת (עמ' 3 שורה 43 לחקירתה).

בחקירתו הנגדית, אישר כי הרכוש אותו ראה היה פגום וכי היו כיתובים על הספות. כמו כן מסר כי הבחין בציוד מושחת וחריטות על הציוד.

ה. מטעם ההגנה העידה הנאשמת. בחקירתה הראשית מסרה הנאשמת כי כל הרכוש נשוא

כתב האישום, ניזוק על ידי המתלון בזמן נישואיהם, בטרם עזב את הבית, בשנת 2008

בין היתר אמרה הנאשמת בחקירתה הראשית כי לא כתבה על הספות את הכתוביות

באנגלית וכי אינה יודעת מי כתב זאת ולמי זה נכתב וזאת בניגוד למתועד ב ת/2 (עמ' 42

לפרוטוקול ש' 19-20). לדבריה הצהירה בת/3 כי הרכוש במצב סביר ולא שבור מאחר ו"אולי אז לא התבטאתי טוב כי לא ידעתי שנגיע לפה" (עמ' 44 ש' 27 לפרוטוקול).

היא אינה יודעת מי רשם את הכתוביות באנגלית וגם אינה יודעת למי נכתב וזאת בניגוד לאמרתה כלפי השוטר עזריה אדמון.

לדבריה ראתה את הכיתובים על גבי הספות אך ורק במשטרה כשהראו לה את

הצילומים - טענה מופרכת לאור גודלם.

בחקירתה הנגדית אישרה הנאשמת כי המצב בינה לבין המתלונן אינו טוב והיחסים אינם

טובים. הנאשמת אישרה כי על פי האמור בת/ 3, היה עליה לדאוג כי בנותיה לא יהיו

בבית בזמן שהמתלונן אמור להגיע ולקחת את חפציו אך לא עשתה כמצוות ההחלטה המופיעה ב ת/ 3 {עמ' 48-49 לפרוטוקול) וכי מה שרשם השוטר אדמון ב ת/ 2 אינו נכון.

בהמשך עומתה הנאשמת עם הסתירות בעדותה הראשית - בנוגע לכיתובים ע"ג הספות,

בהמשך, שינתה הנאשמת את גרסתה מספר פעמים בנושא.

כך גם לעניין הרכוש אותו מסרה הנאשמת למתלונן, אשר לפי הצהרתה בת/ 3 הינו במצב

סביר. הנאשמת לא ידעה להסביר איך הצהירה כי הרכוש במצב סביר ויחד עם זאת הוא

נמסר ביום האירוע, במצב ניזוק כפי שתועד בתמונות שהוגשו לבית המשפט. טענת

הנאשמת כי כל הציוד המדובר, ניזוק בידי המתלונן בטרם יצא מן הבית בשנת 2008

איננה עומדת בקנה אחד עם הצהרתה לגבי מצבו ב ת/ 3 ביום 1.4.14.

בהמשך עומתה הנאשמת עם תמונות המיטה ת/13 ואמירתה כי מסרה את המיטה

במצב תקין ביחס לאמירה אחרת שלה כי המתלונן שבר את המיטה במזיד, לפני שעזב

את הבית בשנת 2008.

בתחילה אמרה הנאשמת כי לא הייתה אצלה כלל מנאל ש, אחר כך, לאחר שעומתה כי מזכר משטרתי מתעד את השיחה עם אותה מנאל, טענה כי לא זכור לה על כך, בהמשך אמרה כי אולי מנאל עברה ליד הדשא, ובאותו משפט סיפרה כי ישבה אתה יחד בגינה.

אח"כ אישרה הנאשמת כי מנאל הייתה יכולה לראות חלק מן הרכוש, נשוא כתב האישום, מהמקום בו ישבה. על פי המתועד בת/ 20, מסרה מנאל לחוקר אלון חייט

כי לא הבחינה בכל רכוש שבור או ניזוק בביתה של הנאשמת, בעת ביקורה במקום.

הנאשמת אישרה כי הגישה תלונה במשטרה בשנת 2008 בה התלוננה על תקיפה

מצד המתלונן וכן התלוננה כי המתלונן שבר רכוש בבית, אשר על פי טענת הנאשמת, בחלקו הוא אותו רכוש נשוא כתב האישום. הנאשמת לא ידעה להסביר, מדוע לא תמכה את תלונתה אז, בתמונות המתעדות את ההיזק לרכוש ובכל תמיכה ראייתית אחרת ומדוע לא הוגש כנגד המתלונן כל כתב אישום בגין תלונתיה של

הנאשמת.

הנאשמת לא הסבירה כיצד לטענתה, חיה בביתה עם הציוד הפגום במשך 6 שנים נוספות.

לפיכך עדות הנאשמת מגמתית ועלו בה סתירות רבות הן ביחס לעדויותיהם של עדי התביעה בכלל והן ביחס לעדותו של המתלונן, בפרט, היא אינה אמינה וכי לא ניתן לסמוך על עדותה ולקבלה ויש להעדיף על פניה את עדותם של עדי התביעה.

עדת ההגנה העו"ס כיפאח שבאיטה מסרה בחקירתה הנגדית, כי הייתה בבית

1.

הנאשמת פעמיים ואישרה כי כל מה שרשמה בתסקירים שהוגשו לבית המשפט, נ/ 3 ו-

נ/ 4 הינם עדות שמיעה וכי מעולם לא ראתה את המתלונן שובר חפצים בבית. בהמשך, אישרה העדה כי על אף דבריה בחקירתה הראשית - כי הבחינה בעת ביקורה המתועד ב נ/ 3 במספר חפצים שבורים וזרוקים - לא טרחה לציין זאת ב נ/ 3 והסכימה עם ב"כ המאשימה כי אם הייתה מבחינה בדברים בזמן אמת, הייתה מעלה זאת על הכתב.

בהמשך, אישרה העדה כי המלצתה בסוף הדוח היא לשלום בית ולתכנית טיפולית.

בהמשך מסרה העדה כי בזמן ביקורה בבית הבחינה במס' חפצים שבורים וכי אם היו חפצים שבורים נוספים, הייתה מבחינה בהם בעת ביקורה. משהוצגו בפניה התמונות המתעדות את הרכוש הניזוק ת/ 4-17 אמרה בתחילה כי זה לא הרכוש אותו ראתה ובהמשך ענתה כי איננה זוכרת. לעניין הכיתובים על הספות, אישרה העדה כי בהיותה בביקור בבית לא הבחינה בהם וכי על פי התמונות שהוצגו לה, הייתה חייבת להבחין בהם. כמו כן אישרה העדה כי אסופת מכתבים אשר נכתבה בידי בתם של המתלונן ושל הנאשמת ובה האשמות קשות כלפי הנאשמת ואשר צוינו ב נ/ 4 הוצגו בפניה (ת/22).

2. העו"ס יסמין סלייח, אשר כתבה המכתב נ/ 5. סיפרה כי ערכה בשנת 2013 ביקור בביתה של הנאשמת וסיפרה כי בין היתר, עלתה גם לקומה השנייה בבית. היא ראתה בקומה השנייה את המיטה הזוגית, אשר הנאשמת העידה בבית המשפט כי נשברה במזיד על ידי המתלונן לפני שנת 2008 כשאינה שבורה וכך גם לגבי רכוש נוסף עליו העידה הנאשמת כי ניזוק בידי המתלונן במזיד, בטרם עזב את הבית בשנת 2008. בהמשך, לא ידעה העדה להסביר את הסתירה בין העובדה כי מסרה שערכה בבית הנאשמת רק ביקור אחד לבין מה שאמרה לחוקר אלון חייט ותועד ב ת/ 19 שם אמרה כי ערכה מספר ביקורי בית במקום. בהמשך עדותה אמרה העדה כי ייתכן והסתמכה בדוח שערכה בגין אותו ביקור בית יחיד, על דוחות שערכו עובדות סוציאליות אחרות. כמו כן אישרה העדה כי אם הייתה רואה כי הרכוש בבית הנאשמת נראה כפי שמתועד בתמונות ת/ 4-17 הייתה רושמת זאת בדוח שערכה, כולל את הכיתובים והקשקושים על הספות ובאם לא עשתה כן - לא ראתה את הרכוש כפי שמתועד בתמונות. לאחר מכן מסרה העדה כי רשמה את הדוח רק כשנה לאחר

הביקור וכי הסתמכה על גיליון טיפול אותו ערכה בזמן אמת (ת/ 23), אישרה כי הנאשמת ערכה לה סיור בקומה השנייה בבית וכי לא אמרה שהיא ישנה עם בנותיה מאחר ומיטתה שבורה וכי היא עושה זאת מאחר ואין לה בן זוג.

ח. העד עאדל ג'עבאת - מסר כי היה בבית הנאשמת מספר פעמים לאחר שהמתלונן עזב את הבית ולא הבחין ברכוש שבור והרוס כפי שמתועד - היינו גם עד זה אשר העיד מטעמה של הנאשמת ואשר העיד כי היה בביתה מספר פעמים, העיד בבית המשפט כי לא ראה

שהרכוש נשוא כתב האישום נמצא במצבו ההרוס כפי שנמסר על ידי הנאשמת למתלונן ביום האירוע.

ט. בהתייחסותו לראייה במ/1 אשר הוגשה על פי החלטת בית המשפט טען ב"כ המאשימה כי בעדות מיום 12/8/08 התלוננה הנאשמת על הפרת צו הגנה בלבד ורק לשאלות החוקר מסרה כי המתלונן הרס הבית, שבר את כל החפצים וזרק עליה חפצים. מדובר באמירה כללית ללא פירוט. בהמשך נחקרה באזהרה על טענת המתלונן כי היא זו שגרמה נזק לרכוש בבית. היא אינה מתייחסת לטענה זו בעדותה. בחקירה נוספת באזהרה לא התייחסה לרכוש ולאחר מכן ביקשה לבטל תלונתה והתיק נסגר מחוסר ראיות מספיקות.

טיעוני הנאשמת :

- א. לטענת ב"כ הנאשמת התלוננה הנאשמת בשנת 2008 בגין גרימת הנזק לרכוש נשוא כתב האישום על ידי המתלונן.
- ב. מדובר בריהוט שעל פי הנאשמת נרכש בג'נין ואינו איכותי ונדרש לתיקונים רבים, המתלונן זרק חפצים בבית, הרבה לשבור רהיטים ופגע בדלתות וחלונות.
- ג. המתלונן עזב הבית ב 2008 ומאז המשיכו הנאשמת ובנותיה לעשות שימוש ברכוש גם אחרי שנשבר עקב חוסר יכולת כלכלית, המתלונן ניתק קשר עם בנותיו והתחבק עם אישה אחרת מולם.
- ד. הנאשמת ביקשה לנתק היחסים עם המתלונן לאור ההליכים המשפטיים הממושכים ולכן ויתרה על הרכוש המשותף.
- ה. בפרוטוקול הדיון ציינה הנאשמת רק הרכוש שמצבו השתנה לאחר יציאת המתלונן מהבית שכן שאר הרכוש חלקו נשבר על ידו. המתלונן ידע שהנאשמת לא דייקה בדבריה ולכן ביקש לבוא עם מצלמה.
- ו. העד עאדל מסר כי הנאשמת היתה מדווחת לו שהמתלונן שובר דברים בבית ועל הבעיות בין הצדדים כך שתלונתה בגין שבירת החפצים אינה חדשה.

- ז. לטענת ב"כ הנאשמת בית המשפט התיר הגשת אישור התלונה אך לא התיר הגשת התלונה עצמה שהיתה מוכיחה כי התלונה בגין שבירת החפצים.
- ח. מעדות העו"ס האובייקטיבית סליה עולה כי המתלון אישר בפניה שהריהוט משנת 1997.
- ט. העד שאקר שמע תלונות הנאשמת בגין שבירת החפצים ע"י המתלון.
- י. הנאשמת הגישה תלונה ב 2008 כי המתלון שבר חפצים בבית - נ/2 וכן במ/1 וכן מסרה הדברים בלשכת הרווחה.
- יא. המתלון בעצמו אומר כי הנאשמת שברה הדברים בבית ולא הוא.
- יב. החלטת בית המשפט לא מנעה מהנאשמת לפרק הרכוש ולהניחו במרפסת לצורך העברתו למתלון.
- יג. חלק מהתמונות צולמו לאחר שהרכוש היה כבר בידי המתלון ויתכן שהמתלון גרם לנזק בטרם צילם התמונות.
- יד. הנאשמת והמתלון ידעו על הרכוש השבור במעמד הדיון בבית המשפט. היא מסרה שהרכוש במצב סביר שכן השתמשה בסלון, בארון ובשולחן האוכל. התכוונה כי לא נוסף לרכוש נזק שהמתלון לא ידע עליו. לגבי המיטה ציינה כי יכול היה לקנות מסגרת. אם היתה רוצה לגרום נזק לא היתה מצהירה הצהרה תמימה זו בבית המשפט.
- טו. המתלון הגיע לבית עם מצלמה והזמין משטרה כדי לטמון פח לנאשמת בידעו על הרכוש ששבר בעצמו והצהרת הנאשמת בבית המשפט.
- טז. העו"ס כפאח מסרה שב- 2007 הנאשמת מסרה לה על שבירת חפצים בידי המתלון וכי המתלון הודה בפניה שנוהג לשבור דברים. היא ראתה שהארון שבור והווילונות מושחתים, ראתה שברי זכוכית על הריצפה - ככל הנראה מהשולחן). מדובר בעדה אובייקטיבית וב"כ הנאשמת לא פגשה בו עובר לעדות.
- יז. ממכתב העו"ס יסמין נ/5 עולה כי ראתה שהציוד ישן והנאשמת מסרה על שבירת מסגרות הווילונות בסלון, המיטה הזוגית והארון ודברים נוספים בקומה השנייה וכי היא ישנה עם הבנות עקב מצוקה כספית. היא אף ראתה את דלתות הארון שבורות ומסגרות הווילונות מעוקמים.
- יח. לגבי הכיתובים על הסלון צוין כי העו"ס כפאח ציינה שהסלון היה מושחת ולכל היותר נרשמו הכיתובים ע"י הבנות וכן ניתן לנקותם.
- יט. אין לתת אמון בעדות המתלון : אישר כי הנאשמת שברה הרכוש, רצה הרכוש כי נאבק עליו 7 שנים, הנאשמת לא מנעה כניסתו לבית כפי שהעיד בניגוד לשוטר אדמון ת/2, אם יד שהנאשמת שברה הרכוש מדוע לא דיווח על כך מיד למשטרה אלא רק על "מצב של חריגות?", העיד כי צילם הרכוש לאט לאט ומצד שני לא היה זמן לצלם בבית הנאשמת, השוטר העיד כי המתלון תיעד במצלמה בבית הנאשמת את כל הפריטים. עוד הוסיפה ב"כ הנאשמת כי המתלון מתעלל בנאשמת שנים רבות.

כ. הנאשמת העידה כי המתלון ואחיו העד י שוחחו בבית המשפט על עדותם אחרי שקיבלו העדויות לעיון ולא נחקרה על כך. נמצאה סתירה בדברי המתלון ואחיו י בנוגע לניירות שהחליפו ביניהם, העד אישר כי הוצא נגדו צו מניעה לצמיתות ואח"כ ניסה לחזור בו - הוכחה כי לא ביקר בבית הנאשמת 4 חודשים לפני האירוע. לא יתכן שהרכוש היה די חדש באשר המתלון אישר כי נרכש בשנת 1997. נוכח עדות העו"ס יסמין בגין אחסון חלק מהרכוש בקומה העליונה לא יתכן שהעד י ראה רכוש זה בביקורו. העד ציין כי שולחן האוכל והכיסאות היו חדשים אך הנאשמת דיווחה בבית המשפט כי הינם שבירים ומדוע תעשה זאת אם היו חדשים? קיימת סתירה בין המתלון לעד י בגין ת/17 (זה טוען שמדפי הארון וזה טוען ששייכים לשולחן המחשב).

כא. העד ע טען כי רק הוא בקשר עם הנאשמת וסותר בכך עדות העד י. העדות מגמתית ולא אמינה, עדותו מומצאת כדי להסביר מדוע הגיע המתלון מלווה בשוטרים למקום. שני האחים שותפים לסכסוך עם הנאשמת על חלקת קרקע של המשפחה וממררים חייה.

כב. עדי ההגנה אמינים, ניטרליים, העו"ס שהעידו ציינו כי לא הגיעו כדי לתעד הנזקים ולכן לא התייחסו לכל רהיט בבית.

כג. בהתייחסותה לבמ/1 טענה ב"כ הנאשמת כי ראייה זו היתה רלוונטית להגנת הנאשמת, ראייה זו דינה להביא לזיכוי הנאשמת והעמדתו לדין של המתלון, בקשת הנאשמת לביטול התלונה נבעה מלחץ ואיומים שהופעלו כלפיה וציינה כי פוחדת ממנו, ביטול תלונה אינו מחזה נדיר כאשר מדובר בתלונת נשים הסובלות מאלימות.

ראיות מטעם בית המשפט :

בתום שמיעת הראיות ועיון בסיכומי הצדדים בכתב הוריתי בהתאם להוראת סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 כי יש מקום לצורך ההגעה לחקר האמת בתיק זה להורות על המצאת ראייה נוספת לתיק בית המשפט. לפיכך הוריתי למאשימה להמציא לתיק בית המשפט כלל הודעות הנאשמת אשר נמסרו במסגרת תיק פל"א 322217/08 (פ"א 33802/08 תחנת טבריה) אשר יסומנו במ/1 וכן אפשרתי לצדדים להגיש התייחסותם לראייה חדשה. ז.

בעדות פתוחה מיום 12/8/08 מסרה הנאשמת כי המתלון איים עליה על מנת שתחתום על ביטול צו הגנה שהפר, לשאלת החוקר מסרה על מספר אירועי אלימות מצידו אותם פירטה וכי 4 חודשים לפני העדות הרס המתלון את כל הבית, זרק את כל החפצים.

בעדותה באזהרה מיום 27/8/08 הודיע החוקר לנאשמת כי הינה חשודה בגין ביצוע עבירות תקיפת בן זוג והיזק במזיד באופן שתקפה המתלון באמצעות סכין, איימה עליו וגרמה נזק בבית. הנאשמת הכחישה כי גרמה נזק לרכוש בבית, ההיפך הוא הנכון והמתלון הוא שגורם נזק בבית וכל זאת בפני בנותיהם. לפני חמש שנים קנתה שולחן טלוויזיה ופרחים ללא הסכמתו של המתלון והוא שבר אותם. באירוע האחרון הבית היה הפוך. עוד מסרה כי התחתנו בשנת 1997. עוד ציינה כי באחד מאירועי האלימות כנגדה דחף המתלון את השולחן לעברה וזרק עליה האוכל.

בעדותה באזהרה מיום 26/10/08 הוזהרה הנאשמת כי הינה חשודה בביצוע עבירות תקיפת בו זוג, היזק במזיד לרכוש ותקיפת קטין ע"י אחראי לא התייחסה הנאשמת לעבירת ההיזק במזיד והחקירה נסובה סביב החשד לתקיפת בנותיה הקטינות.

בתאריך 19/1/09 מסרה בעדותה הנאשמת כי מבקשת לבטל התלונה וכי עשו ביניהם שלום בית בהתערבות אנשים מכובדים.

דין והכרעה:

קביעת בית המשפט כמפורט לעיל נסמכת על הניתוח הראייתי כדלקמן :

ראיות הצדדים :

1. עדות המתלונן, מר ח ש (להלן: "המתלונן")

המתלונן מסר בחקירתו הראשית כי הנאשמת התנגדה במשך השנים כי יכנס לבית ויאסוף החפצים, בהחלטה ת/3 התחייבה שהבנות לא יהיו נוכחות, שהוא יפרק הרהיטים, אחיו ע התקשר אליו ואמר לו שהכל שבור והרוס במרפסת (ת/4א' + ב'). הוא נכנס עם השוטרים כדי שלא תגיד שתקף אותה.

בהתייחסו לרכוש ציין :

ת/5 א ו - ת/5 ב - הנאשמת פרקה את הרגלים וזרקה אותם. חסרים 4 רגלים שעליהם עומד השולחן. הוגשה תמונת שולחן זהה בבית אחות המתלונן ת/6 לשם השוואה.

ת/7 - כיסאות פינת האוכל - הריפודים קרועים, העמודונים של הכיסאות שבורים כולם על ששת הכיסאות, הריפוד שלהם חתוך עם סכינים והברגים של משטח הכיסא מפורקים.

ת/8 - בשולחן הסלון היא פרקה רגל וזרקה, ויש זכוכית מעל השולחן שנזרקה, נתנה מכות לשולחן מלמעלה עם פטיש ואפשר לראות חורים.

ת/9 - היה בבית מקרר משרדי שלא עובד, היא שברה את דלת הפריזר והמדפים נעלמו.

ת/10 - 2 שידות שהם מפורקות.

ת/11 - במרפסת מצא הסלון הצהוב. היו כתובות - fuck you. יש חלק מהתמונות של. רואים שהריפוד של הסלון קרוע מבפנים והבד מאחור ולפנים קרוע. שולל כי בתו בת ה 10 כתבה

הדברים.

ת/12 - רואים מראות מנופצות ודלתות ארון חדר שינה מנוקבות עם פטיש קטן ויש גם שריטות. מסביב הדלת חדשה לגמרי רק בתוך הארון יש מכות פטיש ושריטות.

התמונות צולמו חלק מהם לאחר שהעביר הכל לבית אחיו שזה במרחק של 4 מטר, המשיך לצלם שם וזה צולם באותה שעה.

התמונות של הארון צולמו חלק בשכיבה על המרפסת וחלק בעמידה. צילם ת/12 בתוך הבית המשותף תמונות א, ב, ד, ה. ובבית של אח שלי צלמתי תמונות ג, ו, ז.

הוא לא צילם כל התמונות בבית המשותף כי היו בערימה אחת ורצה לצלם כל אחת בנפרד, היה צפוף ורצה לקבל זווית טובה לצילום ולכן העביר לבית של אחיו, אם יצלם את זה בערימה אחת אי אפשר להבדיל בין דלת, מדף וגוף.

ת/13 - קנה המיטה המתכווננת לאחר שקנה חדר שינה שלם, היא שברה השלטים.

ת/14 - מראת חדר שינה.

ת/15 - בראש האחורי של המיטה, העמוד הימני חסר לעומת העמוד השמאלי שקיים.

ת/16 - היא פרקה הארון, דחפה כלפי מטה או מעלה כדי לשבור, הוא נגר ומבין.

המתלונן טען כי לא היו נזקים ממנו וכי הכל כבר היה שבור והעביר את זה מול השוטרים לאט לאט, מיין וצילם.

הוא היה בבית לפני 4,5 שנים וראה הרכוש, האחים שלו ביקרו במקום ואמרו לו מה מצב הרכוש. כשעזב הבית ביוני 2008 הרכוש היה כמו חדש, במצב טוב טוב, ללא קרעים, שברים או שריטות, בשולחן האוכל ובסלון כמעט ולא היו משתמשים, בבית ראה ביום האירוע גם ריהוט במצב טוב כי נשאר אצלה (צילום כסא ת/17).

המתלונן העיד בחקירה נגדית כי לא תיאם גרסאות עם אחיו אלא הראה לו מסמכים הקשורים באלימות כנגד הבת בלבד.

המתלונן מאשר כי לטענתו הנאשמת היא שהיתה אלימה כלפיו והיא שברה את הרהיטים כשהיו ביחד, העו"ס לא ראו ציוד שבור, אחיו התקשר אליו ומסר שהציוד בחוץ והוא הגיע וצילם, לאחר שעומת עם ההחלטה ת/3 מסר כי הוא לא יודע אם השופטת אסרה על הנאשמת לפרק הרכוש ולשים בחוץ אך טען כי זה היה הסיכום עם השופטת. טען כי התנגדה שיכנס בניגוד לעדות השוטר אדמון, כל הציוד שלקח נרכש שנתיים אחרי הנישואין, לאחר מכן אומר שלוש שנים, לגבי השולחן המקושקש אינו יודע אם הנאשמת או הבנות עשו זאת אך בטוח שזו הנאשמת (עמ' 16 ש' 9-10), לטענתו הוא קנה הכיסא בת/17 ומאשר שצילם הכסא יום אחרי האירוע ולא

ראה אותו ביום האירוע, הוא צילם חלק מהריהוט בבית אחיו כי לא רצה לעכב השוטרים. לגבי הזכויות שנשברה בשולחן האוכל ת/8 מסר המתלונן כי הנאשמת שברה את הזכויות במסגרת האלימות שלה ולא במסגרת האלימות שלו בבית, הזכויות כבדה והבנות לא ישברו, אם מדפי הארון ת/16 היו מתפרקים הארון היה מתפורר לטענתו, כשחיו ביחד המיטה היתה תקינה וכשלקחה ראה כי שבורה, חדר השינה שלקח אינו במצב סביר.

העו"ס יסמין לא ראתה שהריהוט התבלה אלא כתבו מה שאמרה להם הנאשמת אך לשאלת ב"כ הנאשמת מאשר כי אמר לעו"ס שהנאשמת שברה חלק מהריהוט לפני שעזב וחלק אחרי שעזב. הוא התלונן כנגד העובדים הסוציאליים. לטענתו לא ידע שהנאשמת התלוננה כנגדו ב- 2008 כי שבר את כל הבית והחפצים עד שקרא את זה והכחיש השבירה, אינו זוכר שאמר לעו"ס כי לפעמים מתעצבן וזורק חפצים אך לא מנסה לפגוע בנאשמת או בבנות, הוא לקח הריהוט השבור שלא ניתן להשתמש בו כי נאבקו 7 שנים והיה פסק דין, לקח כדי לצלם ולהגיש תלונה. המתלונן השיב בחקירה חוזרת כי כשחיו יחד היא שברה כסאות, זרקה מתנה מהקומה העליונה, לא ראה הנאשמת גורמת נזק לרכוש שצולם כאשר גרו ביחד.

2. עדות י ש (להלן: "העד י"):

העד י שהינו אחיו של המתלונן העיד בחקירתו הראשית כי לפני שנה וחצי ולאחר נתק בקשרים הזמינה אותו הנאשמת לקפה בביתה, דיברו על הבעיות בינה למתלונן, היא באה לביתו מספר פעמים ואשתו הלכה אליה מדי פעם, ילדיהם נפגשו. היחסים ביניהם היו רגילים, פעם אחרונה ביקר בבית הנאשמת כ- 4 חודשים לפני האירוע, הריהוט היה "די חדש", הסלון היה בסדר, לא קרוע, לא שרוט (עמ' 22 ש' 27-28), אח"כ מסר כי חודש חודשיים לפני שהגיעה המשטרה היה במקום וראה הריהוט המופיע בתמונות ת/4 - ת/17 ולא היה בו כל נזק, כמו חדש. כאשר הוצג לו ת/5 מסר כי את חדר השינה למעלה לא ראה אך בהמשך מסר כי יתכן וזה שולחן. הסלון, השולחנות, השולחן אוכל, הכסאות, הספות היו חדשים ללא שריטות. שולחן האוכל ת/6 הוא חדש (שולחן בבית אחות המתלונן), הכסאות היו חדשים, שולחן הסלון היה חדש, המקרר היה חדש, לא ראה השידות, לא ראה ארון חדר השינה, לא זיהה המראה, הקומודה היתה חדשה לגמרי (ת/14) בכניסה למטה לממ"ד, לא ראה חלק מהמיטה ת/15, זיהה דלתות הארון ת/16 כשולחן מחשב, ת/17 הם כסאות בבית, מעבר לפגישה חודש וחצי לפני האירוע היה אצלה מזמן.

העד י מסר בחקירתו הנגדית כי מדי פעם דיבר עם הנאשמת, כאשר עומת עם צו המניעה הקבוע שהוצע כנגדו ע"י הנאשמת נ/1 אמר כי "זה פרטי וזה לא קשור לתיק הזה" וכי לא זכור לו שיש צו כזה וכי לא ידע שיש צו הרחקה (עמ' 24 ש' 12-4). בהמשך ולאחר שב"כ הנאשמת הקריאה לעד י את תוכן צו המניעה נ/1 מסר כי "לפני שנים אולי היה משהו" אך לא עשה כלום ולא ידע על קיומו של צו, עומד על כך שהזמינה אותו לקפה, הוא השיב בחקירה ראשית כי אין ביניהם סכסוך והתכוון לתקופה הזו ולא בעבר, הוא רואה בתמונות כי הסלון שהוצא למרפסת קרוע ודברים כתובים עליו, כשישב לא ראה את החלק התחתון של הספה, הריהוט בבית לא היה בלוי ולראייה יש לו ריהוט בן 20 שנה בבית ועדיין במצב חדש. כאשר הציגה לו ב"כ הנאשמת את השולחן ת/6 מסר כי בתמונה הכל בסדר אך רואים למעלה שהכל שרוט וקרוע והתעקש כי השולחן הזה היה בבית הנאשמת, כשהגיע חודש וחצי לפני האירוע לא ידע שיהיה סכסוך על הרכוש, מסר כי יכול להיות שהכסאות היו מתחת לשולחן כשהגיע אך ראה בעין שלא היו קרועים, שולחן הסלון ת/8 היה במצב חדש עם זכויות מעליו, לא ראה מה מצב החלק התחתון. הוא לא פתח המקרר אך מסר שהיה למטה, על הקומודה עם המראה בת/14 אמר שיכול להיות שהיתה בחדר שינה אך המשיך כי היתה למעלה ולא בחדר השינה ושוב אמר שיתכן והיתה

בחדר השינה, הוא עמד על כך כי המדפים בת/16 הם שולחן מחשב גם כאשר עומת עם דברי המתלונן שמדובר במדפי ארון. העד י מסר כי אחרי שהתובעת נתנה לו ולמתלונן את העדויות לקריאה טרם עדות המתלונן בדיון קודם, הראה לו המתלונן מסמכים של בית משפט הקשורים בעניינים בין המתלונן לנאשמת.

3. עדות האח ע ש (להלן: "העד ע") :

ראה מביתו שכל הציוד בחוץ במרפסת , קרא למתלונן וביקש שיקרא למשטרה כדי שלא יהיה "בלגן", נכנסו עם המשטרה וראו שכל הציוד קרוע, שבור, הוא ביקש מהמתלונן שיצלם והוא צילם כל מה שהוציאו משם בנוכחות המשטרה. כל הציוד לא ניתן היה לשימוש, ספות קרועות עם כיתוב, הציוד קרוע. זוכר שבסוף 2012 היה בבית שכן היה שמאי שהגיע לראות הבית, הריהוט בקומה הראשונה היה שלם, הוא ואשתו היו מבקרים את הנאשמת, רק הוא היה בקשר איתה, היה בא, שותה קפה והכל בסדר.

העד השיב בחקירה נגדית כי הנאשמת לא היתה מתקשרת אליו אלא מזמינה אותו והיה יוצא ונכנס, הוא צווה בצו השיפוט ת/3 להגיע עם המתלונן ולכן הגיע, מסר כי ביתו נמצא 10 מטרים מבית הנאשמת והתמונה ת/4 צולמה עם זום, הוא מאשר כי בעדותו במשטרה מסר שהציוד היה בחוץ ולא מסר ששבור כי בכל מקרה המשטרה מגיעה ואולי לא הכל שבור, הם לקחו הציוד השבור כי יש צו ורוצים לקחת אותו ולזרוק לפח (עמ' 32 ש' 7-8), הם צילמו פריט פריט לפני שלקחו והמשטרה ראתה הציוד השבור, 90 אחוז מהתמונות צולמו בבית הנאשמת והיו תמונות שצולמו בבית אחיו, לא היה מקום לצלם בבית הנאשמת ואת הדברים שהספיקו לצלם צילמו בביתה, מכחיש כי משהו מהם שבר הציוד בבית אחיו, הוא אינו זוכר איך נראה השמאי.

4. מדו"ח הפעולה ת/2 שערך השוטר עזריה אדמון (להלן: "איש המשטרה אדמון") עולה כי הגיע למקום, חבר למתלונן המודיע, הודיע כי גרושתו בעייתית, היא מסרה שהכינה כל הציוד במרפסת ביתה ולא התנגדה, הבנות נכחו בבית והשוטר ביקש שיעלו לחדר העליון, המתלונן ואחיו תיעדו כל הציוד שנראה פגום והושחת - קרעים בספות, כיתוב "fuck you" וכד', הנאשמת מסרה כי הבנות עשו את זה מרמת התסכול שלהם כלפי המתלונן וכי יש להן כתב יפה כמו לאבא. איש המשטרה אדמון מסר בחקירה נגדית כי זוכר האירוע "בגדול", הוא לא חיטט בציוד, ראה ציוד מושחת וחריטות על הציוד אך לא זוכר על איזה ציוד, מאשר כי בתמונה שצולמה לא רואים הקשקושים אך היו קשקושים בצדדים אחרים, כאשר הוציא המתלונן הרכוש ניתן היה לראות בבירור חריטות, משמע גרימת נזק לרכוש, הוא לא יודע מי גרם לנזק, הוא לא זוכר שהנאשמת אמרה לו ששברה הדברים כשחיה עם המתלונן, הוא לא מכיר את בני הזוג. כאשר הוצגה לאיש המשטרה אדמון התמונה ת/11 של הכיתובים על הספות מסר כי מזהה האימרה באנגלית שתיעד בדו"ח ת/2, הוא לא זוכר את הקרעים.

לאחר שמיעת עדותו של איש המשטרה אדמון מצאתי עדותו עקבית ומהימנה, העד מסר כי זוכר האירוע "בגדול" בלבד, אין לו היכרות מוקדמת עם הצדדים או עם הסכסוך ביניהם, פעל למען ביצוע הצו וציין מחד כי הנאשמת לא התנגדה לביצוע הצו (בניגוד לגירסת המתלונן) ומאידך כי הנאשמת לא כיבדה הצו בהתייחס לנוכחות ילדיה, עמד על כך שהיו קשקושים ע"ג הספות ודברי הנאשמת כי בנותיה ציירו על הספות. את עדותו משלים דו"ח הפעולה ת/2 שאת תוכנו מצאתי לאמץ על פי כלל הקפאת הזכרון.

5. החוקר אלון חייט (להלן: "החוקר חייט") ערך מזכר ת/18 כי שאקר עדאל מסר לו שהנאשמת לא התנגדה לביצוע הצו וריכזה הציוד וכן שיזמה השיחה שיגיד למתלון שיגיע ב 11:00 כדי שהילדים לא יהיו בבית. בת/19 רשם החוקר חייט כי עו"ס המשפחה מסרה שערכה מספר ביקורי בית, ראתה חלק מהרכוש שבור וקרוע ובעבר התלוננה הנאשמת כי בעלה שבר הרכוש בבית. בת/20 מיום 29/4/14 מסר כי שוחח עם מנאל ש שמסרה כי היתה לפני חודש וחצי בערך בבית הנאשמת אך לא שמה לב אם היה משהו קרוע או שלם וביקשה שלא לערבה בסכסוך.

בת/21 תיעד שיחה עם הנאשמת לפיה מסרבת לזימון ילדיה למתן עדות, הנפש שלהם הרוסה בגלל המתלון, אינה מוכנה שימסרו עדות ויהיו מעורבים בבעיות בינה למתלון.

6. הנאשמת מסרה בעדותה באזהרה במשטרה מיום 8/4/14, ת/1, כי לא סרבה שהמתלון ייקח הציוד, הריהוט בשימושם כבר 17 שנים, יש להם 3 ילדות קטנות ואף אחד לא גרם נזק בכוונה לרכוש, בשנת 2008 הגישה תלונה בגין נזק לרכוש שגרם המתלון וחלק מהרכוש ששבור הינו מה שהרס המתלון, הבנות שלה עברו טראומה בגלל מה שהיה בבית, עברו טיפול פסיכיאטרי ולא פעם גרמו לנזקים בבית והיא הבינה אותם ולא יכולה להרביץ להם אחרי מה שראו ועברו בבית. המיטה והשידה המון זמן שבורים, לא גרמה לנזק בכוונה, המתלון מודע למצבם ושמרה אותם כי היה דיון משפטי בעניינם, הצהירה לגבי הריפוד הקרוע בבית המשפט, הנזקים לסלון נגרמו שכן מדובר בריהוט של 17 שנה, המתלון שבר המראה, על תמונת המיטה השיבה כי זה מצב הריהוט בן 17 שנים והיא מגדלת את הבנות ומתמודדת עם התסכולים שלהן והבעיות שלהן. אולי הבנות רשמו "fuck you" על הספות אך היא לא ראתה מי רשם זאת. המתלון מנסה לפגוע בפרנסתה וחייב לה 300,000 ₪ מזונות שלא משלם.

הנאשמת מסרה בחקירה הראשית כי המתלון והעד י דיברו ביניהם מחוץ לאולם בית המשפט על העדות ואף התווכחו, הציוד נרכש ב 97 לפני הנישואין מג'נין ואינו ריהוט איכותי. למתלון היו התקפי זעם, זרק חפצים, גרם לנזק לריהוט, הרס וניפץ את הרהיטים ולבסוף בשנת 2008 התלוננה נגדו. בת/5 שולחן אוכל, אולי הבנות קשקשו עליו. ת/7 - הצהירה בבית המשפט כי הכיסאות קרועים קצת, כשמסרה הכיסאות רק אחד המושבים זז והתמונה לא צולמה בביתה, השולחן בת/8 ד' ניזוק ע"י המתלון לפני שעזב הבית - זרק משטח הזכוכית, דחף הרהיטים, זרק אותם ודחף אותם על הקירות. המקרר היה בקומה עליונה והיה שלם, בהתייחס לתמונות הסלון ת/11 מסרה לגבי חלקן כי לא צולמו בביתה והשאר אינה יודעת למעט ת/11א' שצולמה במרפסת. בנוגע לשידות בת/10 המתלון נהג לשלוף הידית בכוח ולדחוף אותה, זה לא עץ איכותי וזה מתפורר, בת/12 רואים הארון לאחר שהמתלון גרם לו לנזק, זרק מנורה על הארון והראי על הארון התנפץ, המתלון נקט באלימות וכך ניזוק הארון, ת/13 - מאשרת כי המיטה ניזוקה אך לאחר שיצא המתלון מהבית ישנה עם הילדה הקטנה כי המתלון שבר אותה לפני שיצא. לגבי הנזק לראי של הטואלט ת/14 מסרה כי ניזוק עקב דחיפת הרהיטים ע"י המתלון, בעט ברהיטים, כאשר סידרה המיטה ת/15 היו לראש המיטה 2 רגליים, ת/17 הכיסא ניתן לה ע"י ההורים אחרי שהמתלון לקח הריהוט. הווילונות נתלשו ע"י המתלון, תלש אותם 1000 פעמים, לא היה לה כסף להחליפם. החזיקה למעלה המיטה, ארון, 2 שידות, הטואלט והמקרר המשרדי, בשולחן השתמשו מאז שקנו אותו.

עמוד 15

בנוגע לדבריה בת/3 הסבירה כי אולי לא התבטאה טוב, המתלון ידע שהריהוט שבור והוא שבר אותו לפני שהורחק מהבית, היא אמרה שאולי הילדות כתבו באנגלית כי יש להן הרבה כעס על המתלון, העדים יוע לא היו בקשר איתה, רק עם האח מוחמד היה לה קשר עד שתקף אותה והגישה כנגדו תלונה במשטרה.

בחקירתה הנגדית השיבה הנאשמת כי אכן הבנות היו בבית שכן אין לה משפחה בבועיינה אלא בשיבלי, היה יום שבת והן קמו מאוחר, היא לא ביקשה לערוך פרובוקציה ולכן סידרה הדברים במרפסת ולא הביאה את הוריה, אינה יודעת אם הבנות שלה כתבו ע"ג הספות או לא, אישרה כי אמרה זאת לשוטר אך אינה יודעת מי כתב, הכיתובים "fuck you" היו שם הרבה זמן והמתלון ידע על זה, את הכיתוב הזה ראתה יום לפני, אמרה שאולי בוצע ע"י הבנות שכועסות על אביהן - לכולם יש ילדים, הם בגיל הטיפש עשרה ומקשקשים, אבל את הכיתוב "having fun" לא ראתה לפני כן. אח"כ אמרה שראתה הכיתוב "having fun" שנה - שנתיים לפני האירוע, את הגולגולת לא ראתה. טענה כי שאר הכיתובים לא היו בביתה וצולמו בבית אחר. גם בעדותה במשטרה ת/1 אמרה שאולי הבנות כתבו את הכיתוב "fuck you". הכיתובים באנגלית בוצעו אחרי 2008, הנאשמת חזרה על גירסתה כי הצהירה בת/3 כי מצב הרכוש סביר למעט שולחן אוכל וריפודי כסאות שכן הנזק לשאר הרכוש היה ידוע למתלון שגרם לנזק זה כשהיו חיים ביחד. למעט הרכוש שעליו הצהירה היא השתמשה בשאר הרכוש ולכן מצבו היה סביר. היא הסבירה כי ארון חדר השינה, שולחן האוכל, פינת האוכל והסלון נשברו ע"י המתלון, המקרר היה שלם כשיצא מהבית, ה"מכסים" של המגירות בקומודות יצאו מהמקום כי המתלון היה סוחב אותן באלימות והן לא שבורות, המתלון שבר הדלתות של הארון אך היא השתמשה בהן למעט המסגור שהוא שבר, לאחר מכן אישרה כי המיטה יצאה מביתה כשהיא שבורה ולא השתמשה בה.

הנאשמת עמדה על כך שהגישה תלונה גם בגין נזק לחלק מהרכוש נשוא כתב האישום שגרם המתלון. הוא שבר הרכוש במהלך 10 השנים בהם היו נשואים עד 2008. היא לא הביאה תמונות הרכוש השבור למשטרה אלא רצתה שירחיקו אותו.

היא הכחישה כי י היה אצלה בבית אלא רוצה לעזור לאחיו, גם האח ע לא נכנס אליה אחרי 2008 ורוצה לעזור לאחיו, כל האחים התגבשו נגדה. עוד ציינה כי לא נשאלה במשטרה למה התכוונה במונח "סביר ותקין" בת/3.

7. עדת ההגנה, פקידת סעד לסדרי דין כפאח שבאיטה רשמה בתסקיר למתן צו הגנה במסגרת תיק תמ"ש 3810/08, נ/3, מיום 9/7/08 כי בני הזוג התחתנו ב 1997, להם שלוש ילדות בגילאי 10,8,4, לטענת הנאשמת המתלון מתחילת הנישואין נוקט באלימות כלפיה לרבות זריקת חפצים עליה וניתוח תכולת הבית, לטענת המתלון הוא לפעמים מתעצבן וזורק חפצים אך לא מנסה לפגוע בנאשמת או בבנות.

מתסקיר למתן צו הגנה שהגישה העדה בתיק ה"ט 5936-02-10 ביום 16/2/10, נ/4 עולה כי הקשר בין המתלון לבנותיו הרסני והבת פאטמה התמוטטה נפשית, הבנות מאוד כועסות על המתלון.

מדו"ח שהוגש ע"י עדה זו ועדת ההגנה יסמין סלייה למשטרה ביום 9/4/14 עולה כי על פי דברי הנאשמת הריהוט נמצא בבית מתחילת נישואיהם בשנת 1997, הריהוט התבלה וגם המתלון הרס חלק

מהרכוש לפני שיצא מהבית בשל התפרצויות זעם ואלימות, בביקור בית שנערך ביולי 2013 נראה שהריהוט ישן והנאשמת סיפרה כי המתלונן שבר וילונות בסלון, המיטה הזוגית, הארון ודברים הנמצאים בקומה השנייה שאינם בשימוש, היא ישנה עם הבנות בחדר מחוסר אמצעים ולא רכשה ריהוט חדש.

העדה כפאח מסרה מסרה כי טיפלה במשפחה בין 2007 - 2010, כאשר דיווחה הנאשמת על שבירת החפצים ע"י המתלונן הגיעה העדה כפאח לבית וראתה שהחפצים היו שבורים, הבית היה הרוס, שברי זכוכיות על האדמה וראי שבור. היו עוד המון חפצים שבורים בבית, וילונות שהוציא ממקומם, חושבת שמערכת הסלון היתה שבורה, היא שאלה המתלונן מה קרה והוא השיב כי לפעמים מתעצבן ופוגע בדברים אך לא מנסה לפגוע בנאשמת ובבנות. המתלונן סירב לטיפול, התנתק מהמשפחה והבנות ניזוקו נפשית ואחת מהן התאשפזה.

העדה כפאח מסרה בחקירה נגדית כי הדברים שרשמה בת/3 הם דברי הצדדים, היא מאשרת כי לא רשמה בדו"ח שלה לגבי החפצים השבורים שראתה בבית ועליהם העידה בחקירה הראשית אך עמדה על כך שראתה החפצים השבורים והנאשמת מסרה כי המתלונן שבר אותם, כנראה שכחה לרשום בדו"ח, ההמלצה לשלום בית היתה לאחר שראתה הבית הרוס אך זו היתה החלטתם, עוד אישרה כי אם היו עוד חפצים שבורים היתה מציינת זאת, היא לא זוכרת האם הרהיטים בת/4 עד ת/17 הם הרהיטים שראתה, לא זוכרת קשקושים על הספות, מוסרת כי לדברי הבת, אביה המתלונן ביקש כי תכתוב שאימה הנאשמת מכה אותה (ת/22), נ/5 נכתב ע"י עדת ההגנה העו"ס יסמין והיא רק חתומה כמנהלת על המסמך.

8. עדת ההגנה, העו"ס יסמין סלייה (להלן: "העדה יסמין") ערכה הדו"ח נ/5. מדו"ח שהוגש ע"י עדה זו ועדת ההגנה העדה כפאח למשטרה ביום 9/4/14 עולה כי על פי דברי הנאשמת הריהוט נמצא בבית מתחילת נישואיהם בשנת 1997, הריהוט התבלה וגם המתלונן הרס חלק מהרכוש לפני שיצא מהבית בשל התפרצויות זעם ואלימות, בביקור בית שנערך ביולי 2013 ראתה שהריהוט ישן והנאשמת סיפרה כי המתלונן שבר וילונות בסלון, המיטה הזוגית, הארון ודברים הנמצאים בקומה השנייה שאינם בשימוש, היא ישנה עם הבנות בחדר מחוסר אמצעים ולא רכשה ריהוט חדש.

בגליון הטיפול שערכה העדה יסמין, ת/23, נרשם כי בביקור בית ביום 16/7/13 מסרה הנאשמת כי אין לה כסף לחדש הריהוט, הסלון נראה ישן מאז שהתחתנה, מסגרת הווילונות עקומה, בקומה השנייה הנאשמת ישנה עם הבת הקטנה, חדר ההורים לא בשימוש, מיטה זוגית לא בשימוש, חלק מארון בגדים שבור לפי דברי הנאשמת עקב התפרצויות וריבים מצד המתלונן, הנאשמת שמה שם דברים שלא צריכה והריהוט נראה ישן ובלוי, הנאשמת מסרה שהריהוט מתכלה במשך השנים והבנות הקטנות לעיתים "משרבטים" וכן כי לפני שיצא המתלונן מהבית הרס הרבה רהיטים.

בחקירתה הראשית מסרה כי ערכה המסמך נ/5 לבקשת המשטרה.

בחקירתה הנגדית מסרה כי בדו"ח נ/5 רשמה את דברי הנאשמת, היא ראתה את הווילונות עקומים, ראתה דלתות הארון שבורים, המיטה הזוגית לא היתה שבורה, היא עלתה קומה השנייה, היא לא זוכרת איזה רכוש היה עוד שבור שכן מטרת הביקור לא היתה לבדוק מצב הריהוט, ביקרה רק פעם אחת בבית, מצד אחד ציינה כי לא זוכרת אם היה עוד ציוד שבור ומצד שני כי היתה רושמת אם היתה רואה זאת, היא ערכה ביקור אחד אך אולי הסתמכה בשיחה הטלפונית עם החוקר חייט על ביקורים קודמים, לא זוכרת האם הריהוט בת/5 זה הריהוט שראתה בביקור, אולי היתה רושמת הריהוט בת/5 אם זו היתה מטרת הביקור, הנאשמת סיפרה לה תוך כדי שיחה שאין לה כסף לחדש הריהוט, אם היתה רואה הקרע בריפודי הכסאות ת/7 היתה רושמת, לא ראתה שולחן שבור ת/8, לא ראתה מקרר שבור והיתה מציינת, נראה לה שראתה הקומודות בת/10 במצבם המצולם - היא רשמה בגדול רכוש ולא פריט פריט בנ/5, לא ראתה הכיתוב על הספות, מציינת לאחר עיון בגיליון הטיפול שברשותה שעל פיו נרשם נ/5 כי בחדר ההורים לא נעשה שימוש ויש בו מיטה זוגית וארון בגדים שחלקו שבור, הנאשמת שמה בחדר כל מה שלא צריכה והריהוט נראה ישן ובלוי, הארון בת/12 זה הארון השבור שראתה, ראתה מדפי הארון מחוץ לארון, אח"כ ציינה כי ראתה ארון אך אינה זוכרת אם זה הארון בת/12, לא זוכרת מצב המיטה בביקור, לא מזהה ת/16 ערימת מדפים ות/17 אך מסכימה כי אם היתה רואה הרכוש בתמונות היתה רושמת.

9. עד ההגנה געבאט עאדל (להלן: "העד עאדל") מסר כי מכיר את הנאשמת והמתלונן, הוא נכח ביום האירוע לאחר שהנאשמת ביקשה שיבוא והמתלונן הסכים לכך ולקח הרכוש.

בחקירתו הנגדית מסר כי היה הרבה פעמים בבית אך רק בחלק התחתון, לא ראה קשקושים על הספות, הוא היה עם השוטרים, בזמן שהיו ראו כמה קשקושים באנגלית שלא ראה בביקוריו בעבר, לא ראה חתכים בספה, לא ראה נזק לשולחן הסלון מלמטה ולא יכול לראות, היה שולחן עם כמה נקודות, כמה מכות, היה ישן, כשהמתלונן לקח הכסאות לא ראה חתכים ולא בביקוריו הקודמים, כשהגיע לבית החפצים כבר היו מסודרים במרפסת.

דין והכרעה :

1. ראיות התביעה בתיק זה הינן ראיות נסיבתיות באשר איש מעדי התביעה אינו מוסר כי ראה או שמע הנאשמת גורמת להיזק במזיד לרכוש נשוא כתב האישום למעט עדות הנאשם כי חלק מהרכוש ניזוק על ידי הנאשמת עוד בעת שהתגוררו יחד בבית.

2. ראיות נסיבתיות - ההלכה הנוהגת

סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 קובע כי :

"ההורס נכס או פוגע בו במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר".

ראיות נסיבתיות נבחנות על ידי בית המשפט על פי מבחן תלת שלבי, כפי שנקבע בפסיקה ונסקר בהרחבה ב ע"פ (מרכז) 45128-12-10 - עלאא באזלאמיט ואח' נ' מדינת ישראל, תק-מח 2011(2), 11138:

"הדעה המקובלת בפסיקה היא, שהערכת משקלן של ראיות נסיבתיות לא נעשית על פי מודל הסתברותי-מתמטי, אלא על פי עקרונות לוגיים, המגלמים את ניסיון החיים והשכל הישר (ראו, לדוגמה, ע"פ 346/02 אגבריה נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 828 (2003); ע"פ 3974/92 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 565 (1993)). בע"פ 6359/99 מדינת ישראל נ' קורמן, פ"ד נד(4) 653 (2000) עמדה השופטת דורנר על כך שבחינת הראיות נעשית על פי מודל אינדוקטיבי לפיו "השאלה הנשאלת היא כמה ראיות חסרות להוכחת הקשר בין העובדות המוכחות לבין העובדה הטעונה הוכחה, ומהו משקלן של הראיות החסרות בהתייחס לראיות הקיימות".

(ע"פ 9038/08, 9050/08 מג'יד נאשף ומחמוד מסרי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], מיום 15.4.10).

המבחן לבחינת מכלול הראיות הנסיבתיות הוא תלת-שלבי:

בשלב הראשון כל ראיה נבחנת כשלעצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. לאחר שנמצא כי הראיה כשירה יסיק בית המשפט את המסקנה הנובעת ממנה:

"הראיה הנסיבתית פועלת, אפוא, בעקיפין: היא מוכיחה במישרין קיומה של 'נסיבה', וזו משמשת בסיס לקביעת קיומה של 'עובדה', על דרך הסקת מסקנות שבהגיון ובניסיון החיים".

(ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 577, 587 (2003)).

בשלב השני נבחנת מסכת הראיות כמכלול, עובדה מצטרפת לעובדה מכוח קישור הגיוני והן מובילות לשרשרת המסקנות.

הפסיקה הדגישה כי משקלן של הראיות הנסיבתיות אינו נבחן על פי משקלה של כל ראיה בפני עצמה, אלא על פי משקלן הכולל כמארג, באשר החד-משמעיות של המסקנה מתגבשת על רקע מקבץ הראיות כולו.

"כוחה של הכרעה המבוססת על ראיות נסיבתיות נעוץ בסינרגיה הנוצרת הודות למסכת הכוללת, כך שעוצמתו של השלם גדולה מסכום עוצמתם הבדידה של כל אחד מן החלקים כשהם ניצבים בגפם ובנפרד זה מזה".

(ע"פ 7374/07 שמאי נ' מדינת ישראל, מיום 16.11.2009 [פורסם בנבו]).

בשלב השלישי בית המשפט מסיק ממכלול הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים והשכל הישר, את המסקנה המפלילה מכוח הערכה מושכלת של הראיות (ע"פ 2799/98 סבאג' נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(3) 408 (1999)).

ביהמ"ש בוחן האם יש בכוחן המצטבר של הראיות הנסיבתיות כדי ליצור הנחה מפלילה כנגד המערער (ע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 754, 745 (2004)).

בהיווצרותה של ההנחה המפלילה עובר הנטל למתלון להציע תרחיש חלופי שיש בו כדי לעורר ספק סביר בהנחה המפלילה (ע"פ 4117/06 מקייטן נ' מדינת ישראל, מיום 22.2.10 (פורסם בנבו)).

בשלב זה יידרש בית המשפט לבחון אם ניתן להסיק מהראיות הנסיבתיות מסקנה שיכולה להתיישב גם עם חפותו של המתלון, ובלבד ש"ההסתברות לאפשרות קיומה היא מהותית, ואינה זניחה או דמיונית" (ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל, מיום 28.5.07 (פורסם בנבו)). גם לצורך מטרה זו יפעיל בית המשפט את מבחן השכל הישר וניסיון החיים.

הסברו של מתלון יוכל להוביל לזיכוי מחמת הספק, אם בהסבר החלופי המוצע על ידו יש כדי להטיל ספק בעוצמת הראיות המפלילות. בהתאם לדרישה בדבר מידת ההוכחה הנדרשת בפלילים, על הגרסה המוצעת על ידי המתלון לעורר ספק סביר, ואין די באפשרות תיאורטית שמעלה המתלון (ע"פ 4656/03 מירופולסקי נ' מדינת ישראל, מיום 1.12.04 (פורסם בנבו)).

"... ורק אם המסקנה המרשיעה גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית ולא נותרת כל מסקנה סבירה אחרת, ניתן לומר שאשמת המתלון הוכחה מעל לכל ספק סביר"

(ע"פ 4354/08, מדינת ישראל נ' רבינוביץ', מיום 22.4.10 (פורסם בנבו))

בע"פ 6527/94 מנצור נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 732 (1996), נקבע כי

"הכלל הוא כי אם האפשרות להסיק ממכלול הראיות קיומן של עובדות שאין בהן אשמה של המתלון היא אפשרות דמיונית, ואילו המסקנה ההגיונית היחידה המתבקשת ממכלול הראיות, בהתחשב במשקלן, היא קיומן של עובדות שיש בהן אשמת המתלון, הרי שיש להרשיע את המתלון. שכן, במצב כזה לא נותר כל ספק סביר באשמתו. הראיות הנסיבתיות עשויות להביא למסקנה המרשיעה בדרך האלמנציה של פירושים המתיישבים עם חפות המתלון. כנגד הראיות המצביעות על אשמת המתלון, על בית-המשפט לשקול על-פי מבחני ההיגיון וניסיון החיים היפותזות סבירות המתיישבות עם חפותו של המתלון. המתלון יורשע רק אם המסקנה המרשיעה הינה המסקנה ההגיונית היחידה".

2. על מנת לבסס הרשעתה של הנאשמת בפלילים על התביעה להוכיח כי הנאשמת היא שגרמה ההיזק במזיד לרכוש נשוא כתב האישום, כי עשתה כן במזיד וכי באם התשובה על שתי השאלות הראשונות הינה חיובית עליה להוכיח כי לא חלפה תקופת ההתיישנות על ביצועה של העבירה מיום ביצועה ועד הפתיחה בחקירה המשטרית.

שאלה ראשונה - האם הנאשמת היא שגרמה הנזק לרכוש נשוא כתב האישום ?

3. הגם שאיני יכול לשלול כי עדות המתלון ביחס לקבלת חלק מהרכוש נשוא כתב האישום במצב בו תועד בתמונות ת/4 - ת/16 (למעט ת/6) הרי שהתרשמתי מעדות המתלון כי בינו לבין הנאשמת סכסוך מר ורב שנים אשר לוה בהליכים משפטיים לרבות הוצאת צווים שיפוטיים, הרחקתו של המתלון מביתם המשותף, ניתוק קשריו עם בנותיו המתגוררות עם הנאשמת והגשת תלונות הדדיות במשטרה. המתלון העיד כי השופטת אסרה על הנאשמת לפרק הרכוש ולהניחו במרפסת וזו הסיבה שאחיו התקשר אליו

ומאידך אישר כי הדברים אינם מקבלים ביטוי בפרוטוקול ההחלטה ת/3. עוד מצאתי בעדות המתלון מספר סתירות ותמיהות. המתלון מעיד מחד כי כל הרכוש נשוא כתב האישום היה במצב טוב שעה שיצא מהבית בשנת 2008 (עמ' 10 ש' 2-3), במצב טוב ללא קרעים, שריטות או שברים (עמ' 9 ש' 26-27). הוא אף ציין כי העו"ס שרשמה כי הריהוט היה בלוי שיקרה ורשמה זאת רק כי הנאשמת אמרה זאת להם (עמ' 18 ש' 11-13). עם זאת העיד המתלון בחקירתו הנגדית כי הנאשמת שברה חלק מהרכוש לפני שעזב הבית כחלק מאליונות כלפיו (עמ' 18 ש' 14-16), אישר כי השריטות על שולחן האוכל נגרמו ע"י בנותיו או הנאשמת אך בטוח שהיתה זו הנאשמת (עמ' 16 ש' 9-10), הנאשמת שברה זכוכית השולחן ת/8 במסגרת האליונות שלה בבית ולא האליונות שלו בבית (עמ' 17 ש' 17-19), מאשר כי לטענתו הנאשמת שברה חפצים כמו כסאות עוד כשגרו ביחד (עמ' 21 ש' 9-10). מכאן כי מצב הדברים אותו מבקש המתלון לתאר לפיו כל הרכוש נשוא כתב האישום היה תקין ערב יציאתו מהבית ביוני 2008 מתערער נוכח אישורו כי לטענתו הנאשמת גרמה לנזק לרכוש המשותף בזמן מגוריהם המשותפים בבית, טענה שאף נטענה בחקירתו במשטרה כפי שעולה מחקירות הנאשמת באזהרה בשנת 2008 (במ/1). גירסת המתלון אף מתערערת בעדויות העו"ס כפאח ויסמין אותן מצאתי מהימנות לפיהן הבחינו בחלק מהרכוש שבור והעו"ס יסמין אף ציינה במפורש כי הריהוט שאוחסן בחדר ההורים בקומה השנייה ב 2013 היה ישן ובלוי וזאת ראתה בעיניה שלה ולא רשמה הדברים מפי הנאשמת. גירסת המתלון כי פינת האוכל שמסרה לידי הנאשמת בהיותה פגומה לא היתה בשימוש במהלך נישואיהם ולכן היתה שמורה נסתרת בעדות העו"ס יסמין כי פינת האוכל נראתה ישנה ולא חדשה כפי שמסר המתלון. תמוהה פליאתו של המתלון כאשר עומת עם טענת הנאשמת כי הוא ששבר הרכוש בשעה שנחקר ככל הנראה על כך באזהרה בשנת 2008 וטען טענות כי הנאשמת שברה רכוש בביתם. כמו כן לא מצאתי זכר בעדות השוטר אדמון או הדו"ח שערך ת/2 כי הנאשמת התנגדה לביצוע הצו השיפוטי ונראה כי דבריו אלו של המתלון נאמרו על רקע הסכסוך הממושך בלבד. כמו כן יש בהעברת מסמכים בין המתלון ואחיו י טרם עדותו של המתלון מחוץ לאולם בית המשפט כדי להעלות תהייה האם שוחחו עדי התביעה בגין עדותם הצפויה בתיק באשר המתלון מסר כי הראה לאחיו י מסמכים הנוגעים לאליונות הנאשמת כלפי בתה ואילו העד י מסר כי אינו זוכר תוכן המסמכים למעט היותם נוגעים למתלון ולנאשמת והיו מסמכים של בית המשפט. המתלון לא מסר הסבר מניח את הדעת לעיתוי העברת המסמכים לעיון אחיו טרם הדיון והנאשמת שהעידה על כך בחקירתה הראשית אף לא נחקרה בנושא ביקערתה הנגדית. הגם שלא מצאתי כי השניים עיינו זה בעדות האחר במשטרה הרי שגם בהעברת מסמכים הנוגעים לנאשמת והמתלון דקות לפני העדתם הצפויה של שני עדי התביעה (העד י העיד בסופו של יום רק בישיבה לאחר מכן) יש פגם מסוים המשליך על אמינות גרסתם.

לצד תמיהות אלו התרשמתי כי גרסת המתלון בדבר התקשרות האח ע אליו הינה אותנטית ואמינה לאור התמונות שצולמו מבית העד ע והעובדה שאינה במחלוקת כי סלון הבית וריהוט נוסף היו מאופסנים במרפסת בית הנאשמת. כמו כן מצאתי כי גירסתו של המתלון בגין צילום חלק מהרכוש בבית הנאשמת וחלק מהרכוש בבית אחיו וכי לא גרם לנזק לרכוש בין שתי נקודות זמן אלו הינה מהימנה ונתמכת בעדויות שאר עדי התביעה - אחיו. ההסבר שמסר המתלון כי צילום כלל הפריטים אורך זמן ולא רצה לעכב המשטרה במקום הינו מתקבל על הדעת לאור תוצרי הצילום - תמונות רבות ופרטניות והרגישות וה"נפיצות" שיש בשהיית המתלון בבית הנאשמת כפי שהעיד על כך אף המתלון בהסבירו זימון המשטרה למקום.

3.

לאחר שמיעת עדות העד י מצאתי את כוחה הראייתי של עדות האח י מועט בשעה שמסר כי חלק מהרכוש נשוא כתב האישום כלל לא ראה שכן היה ככל הנראה ממוקם בחדר השינה, גרסתו של העד י בגין הגעתו לבית הנאשמת עובר לאירוע נשללת בגירסת הנאשמת. מעדותו של העד י עולות תמיהות שמא אין מדובר בעד ניטרלי כפי שביקש לטעון בפתיח עדותו. העד טען ליחסים טובים עם הנאשמת תוך התעלמות מדיון משפטי שהתקיים בשנת 2009 (נ/1) במסגרתו הועלו כנגדו תלונות מצד הנאשמת, הוא התחייב שלא להיכנס לביתה וניתן כנגדו צו מניעה קבוע. עם זאת העד י לא זכר קיומו של הצו ורק לאחר שעומת עם תוכנו אישר כי יתכן והיתה בעיה ביניהם לפני מספר שנים ואינו זוכר מה קרה לפני שש שנים - גירסה תמוהה בפני עצמה. הן בדיון נ/1 והן בעדות בפני נקט העד י בלשון מגוננת בנוגע לאחיו המתלונן הגם שאין מחלוקת כי לא מודע לכל ההתרחשות שהיתה בין הנאשמת למתלונן בימי נשואיהם. הספק הקם במקרה זה שמא טיב יחסיהם של הנאשמת והעד י אינו טוב כפי שתיאר בעדותו קם אף מעיון בדברי האח ע כי הוא (ע) הינו האח היחיד שהיה בקשר עם הנאשמת (עמ' 29 ש' 25). גישה מגוננת זו באה לידי ביטוי בכך שזיהה את השולחן בת/6 כשולחן שהיה ממוקם בבית הנאשמת ואף עמד על כך בעדותו שעה שאין מחלוקת כי מדובר בשולחן שצולם בבית אחר, לא ברור כיצד ראה מצבם של הכסאות כאשר אישר כי יתכן והיו צמודים לשולחן, מסר מספר גרסאות בנוגע למיקומה של הקומודה עם המראה ת/14 (פעם מסר כי היתה למטה וראה אותה, פעמיים מסר כי היתה למעלה ולא ראה אותה), עמד על כך שמדפי הארון כפי שמסר המתלונן (ת/16) הם שולחן מחשב בניגוד לעדות המתלונן עצמו. בתחילת עדותו מסר כי ביקר בבית הנאשמת כ - 4 חודשים עובר לאירוע אך לאחר מכן מסר כי מדובר בחודש וחצי בלבד עובר לאירוע.

לאור התמיהות והסתירות הנ"ל היה ניתן לצפות כי היחידה החוקרת תעשה לאיסוף ראיות שיש בכוחן לאשש או להפריך גירסת העד י אשר ציין בעדותו בבית המשפט כי ניתן בנקל להוציא פלט שיחות המתעד פנייתה הטלפונית של הנאשמת אליו ואוסיף אף את חקירת אשתו של העד י אך פעולות אלו לא נעשו. כלל לא ברור האם הגב' מנאל ש עימה שוחח החוקר חייט (ת/20) הינה אשתו של העד י (לא הוצג מכתב המתלונן) אך בת שיחו מוסרת כי אמנם היתה בבית חודש וחצי לפני האירוע אך לא שמה לב לריהוט, סירבה למסור עדות ומכאן נותרנו עם גירסת הנאשמת כי אשת העד י לא היתה אצלה בבית אחרי 2008 וגברת אחרת בשם זהה ביקרה אצלה וישבה בגינה בלבד. מכאן שגם אם ניסה החוקר לבדוק גירסת העד י לא עלה הדבר בידיו ולא מצאתי כל חיזוק לעדותו של עד זה נוכח הסתירות והתמיהות אשר מצאתי בעדותו לעיל.

4.

העד ע טען כי נכח בבית הנאשמת לאחרונה בשנת 2012 כאשר הגיע עם השמאי לבית הנאשמת אך בשעה שהנאשמת מכחישה הגעת העד ע לביתה לא הובאה בפני בית המשפט עדותו של אותו שמאי שהיתה עשויה לאשש או להפריך גירסת העד ע בגין הגעתו לבית בשנת 2012, קל וחומר להביא בפני בית המשפט עדות ניטרלית בנוגע להגעת העד ע למקום ולמצב הריהוט במקום. עוד אציין כי העד אישר שלא נכח בקומה השנייה של הבית ותשובתו כי כל הרכוש ת/4 עד ת/17 היה קרוע ושביר (עמ' 29 ש' 18-20) רחוקה מלהיות מדויק באשר אין מחלוקת כי חלק מהציוד המתועד בתמונות אלו לרבות מיטה מתכווננת, שידות, מראה, דלתות ארון היו בחדר השינה בקומה השנייה ולא בקומה הראשונה וכן הריהוט המתועד בתמונות ת/6, ת/17 נמצא במצב תקין, קל וחומר בשעה שהשולחן בת/6 כלל לא שייך לבית הנאשמת. העד העיד כי הוא היה האח היחיד בקשר עם הנאשמת בעוד אחיו י העיד על עצמו כי

היה בקשר טוב עימה בתקופה הרלוונטית ולא ניתן כל הסבר סביר לסתירה זו.

5.

אל מול עדותם של המתלונן ואחיו כי כל הרכוש היה במצב חדש ותקין עובר ליום האירוע ומכאן כי הנאשמת גרמה לנזק לרכוש זה, גירסה בה מצאתי סתירות ותמיהות רבות, עומדת גרסת הנאשמת לפיה מדובר ברכוש אשר ניזוק בחלקו בשל היותו ישן ובלוי ובחלקו בשל אלימות המתלונן כלפי רכוש זה בעת שהתגוררו יחד בביתם. לאחר עיון בגרסת הנאשמת ועדויות העו"ס כפאח ויסמין מצאתי כי לא ניתן לשלול גרסת הנאשמת כפי שנמסרה הן בחקירתה במשטרה ת/1 והן בפני בית המשפט כי לא הנאשמת היא שגרמה לנזק לריהוט נשוא כתב האישום אלא המתלונן או בנותיהם המשותפות המתגוררות בבית ולחילופין כי מדובר בנזקים הנגרמים מטבע הדברים עקב שימוש מתמשך וללא כל כוונה פלילית לגרימת היזק במזיד.

הנאשמת העידה כי על אף שאינה יכולה לומר בוודאות כי הכיתובים ע"ג הספות נגרמו ע"י בנותיה הרי שאינה שוללת הדבר אלא מעלה אפשרות זו כאפשרות סבירה לאור כעסן של הבנות על המתלונן בשל התנהלותו. אפשרות זו מקבלת חיזוק ממשי בתסקירי הרווחה נ/3 - נ/4 לפיהם נגרם לבנות נזק פסיכולוגי ממשי עקב קשריהן עם המתלונן ואף אחת הבנות התמוטטה ונזקקה לאשפוז בן מספר ימים עקב כך. לכך אפנה גם למסמך ת/22 אשר הוגש ע"י התביעה והסבר הילדה שניתן לעו"ס כפאח בגין כתיבתו. על אף העובדה כי הנאשמת ציינה אפשרות זו כבר בפני איש המשטרה אדמון בביתה ביום האירוע, התייחסה היחידה החוקרת לבנות כאל עדות בלבד והסתפקה בהתנגדות הנאשמת לחקירתן למרות ששתיים מתוכן בנות 14 ו- 16 בזמן הגשת התלונה וברות ענשין ולמעשה מהוות חשודות לכל דבר בגין גרימת ההיזק לחלק מן הרכוש (ת/11 - הכיתובים ע"ג הספות, ת/5 - חריטות ע"ג שולחן לגביהן השיב המתלונן כי לא יודע מי מהבנות או הנאשמת עשה זאת, עמ' 16 ש' 10). דברי הנאשמת בבית המשפט כי ציינה בפני השוטר כי יתכן ומדובר בבנות שכן כועסות על המתלונן אינן סותרות באופן חד משמעי דבריה לחוקר בת/1 כי יתכן ומדובר בבנות לאור התסכולים שלהן וגם אם נראה בגירסתה של הנאשמת בפני איש המשטרה אדמון כגירסה המלאה והאמיתית הרי שזו מבססת אשמת הבנות ולא הנאשמת הבאה כיום לגון על בנותיה מפני מעורבות פלילית אפשרית.

טענתה של הנאשמת כי מדובר בציוד ישן ובלוי אשר נקנה עם נישואי הצדדים בשנת 1997 מקבלת חיזוק הן בדברי המתלונן עצמו בעדותו כי רכשו הריהוט נשוא כתב האישום שנתיים או שלוש שנים לאחר נישואיהם, קרי לכל המאוחר בשנת 2000 - 14 שנים לפני האירוע, הן בעדות העו"ס יסמין כי מציינת במפורש בת/23, נ/5 ועדותה בבית המשפט אשר נמצא אמינה כי הריהוט שראתה היה ישן ובלוי לרבות ריהוט בחדר ההורים בקומה השנייה ששימש בעת ביקורה בשנת 2013 כמחסן ובעדות העו"ס כפאח שערכה נ/3, נ/4 כי הנאשמת דיווחה עוד בשנת 2008 על כך שהריהוט בביתה בלוי, הרבה לפני שמי מהצדדים יכול היה לצפות הצו השיפוטי אשר יורה לנאשמת להעביר לידי המתלונן את הריהוט המצוי בבית הנאשמת ובנותיה שש שנים לאחר מכן.

לכך אוסיף מצבה הכספי הקשה של הנאשמת באשר אין מחלוקת כי קיים סכסוך כספי בינה למתלונן הנסוב סביב תשלומי המזונות בהם חייב לבנותיו הקטינות אשר מנע מהנאשמת תיקון והחלפת הרהיטים

והגיונם של דברים כי ריהוט בו עושים שימוש במשך שנים רבות (בין אם 17 שנים אליבא הנאשמת או 14 שנים אליבא המתלון) בבית בו מתגוררים בגירים וילדים קטינים המאופיינים בגילם הצעיר ותסכולים (עליהם העידו מספר עדי הגנה) מועד הריהוט לבלאי ונזקים הנגרמים עקב שימוש רגיל.

הנאשמת העידה כי חלק מהרכוש ניזוק ע"י המתלון עצמו טרם עזב הבית ב 2008 לרבות השולחן בת/ד' כאשר זרק המתלון משטח הזכוכית, דחף הרהיטים, זרק אותם ודחף אותם על הקירות, השידות בת/10 כאשר המתלון נהג לשלוף הידית בכוח ולדחוף אותה, זה לא עץ איכותי וזה מתפורר, בת/12 המתלון זרק מנורה על הארון והראי על הארון התנפץ, המיטה בת/13 אותה שבר המתלון טרם שעזב הבית ולכן ישנה עם בתה, ראי הטואלט בת/14 אשר ניזוק עקב דחיפת הרהיטים ע"י המתלון שבעט ברהיטים, הווילונות נתלשו ע"י המתלון, תלש אותם "1000 פעמים".

6. לאחר שבחנתי גירסה זו של הנאשמת מצאתי כי לא ניתן לשלול אותה באשר הנאשמת מסרה בעת הגשת תלונתה במ/1 בשנת 2008 כי הרס המתלון את כל הבית וזרק את כל החפצים. היא מוסיפה ומציינת בחקירותיה באזהרה כי לפני חמש שנים קנתה שולחן טלוויזיה ופרחים ללא הסכמתו של המתלון והוא שבר אותם, באירוע האחרון הבית היה הפוך וכי באחד מאירועי האלימות כנגדה דחף המתלון את השולחן לעברה וזרק עליה האוכל, אין חולק כי גרסאות אלו של הנאשמת נמסרו בעקבות תלונה אשר יזמה כנגד המתלון ולאחר שהמתלון הכחיש המיוחס לו וטען ככל הנראה כי היא זו שגרמה ההיזק במזיד לרכוש (גירסה עליה חזר בפני אף בעת עדותו בבית המשפט). עוד לא הובאה כל ראייה בפני כי מי מהצדדים צפה הגשתה של התלונה נשוא כתב האישום בפני שש שנים טרם הגשתה לרבות צפיית ההחלטה השיפוטית על העברת הריהוט נושא כתב האישום מחזקת הנאשמת לחזקת המתלון בשנת 2014.

7. תיק החקירה בגין הגשת התלונות ההדדיות לגרימת ההיזק במזיד לרכוש (במ/1) נסגר על פי הצהרת התביעה בעילה של חוסר ראיות מספיקות ולא נמסר על ידי מי מהצדדים כי הוגש ערר כנגד החלטה זו, סביר להניח כי זאת בעקבות ביטול התלונה מצד הנאשמת. במצב דברים זה ומשלא הוגשו כלל חומרי החקירה על ידי התביעה לעיון בית המשפט (זו אף סברה כי אין מדובר בחומר חקירה רלוונטי לענייננו) הרי שלא אוכל לקבוע מסמרות בגין זהות הגורם שגרם ההיזק במזיד לרכוש אך בשעה ששני הצדדים טוענים להיזק נרחב לרכוש בבית בשנת 2008 לא ניתן לקבל גירסת המתלון כי הציוד היה במצב טוב ולא ניתן לומר כי גירסת הנאשמת בשנת 2014 בגין שבירת חלק ארי מן הריהוט נשוא כתב האישום ע"י המתלון הינה גירסה כבושה שלא הועלתה בעבר (בשים לב כי הגירסה נמסרה לעו"ס כפאח ויסמין כבר ב 2008 ואת העובדה כי נכבשה במשך שנים רבות עד שנת 2008 ניתן להסביר בידימיקה הזוגית הגורמת לא אחת במקרים נטענים של אלימות משפחתית לכבישת עדויות, בוודאי קשות וחמורות כפי שהועלו על ידי הנאשמת בתלונתה בבמ/1).

האפשרות כי המתלון ולא הנאשמת הוא שגרם להיזק לרכוש לפריטים המפורטים לעיל מתחזק בעדות העו"ס

כפאח אשר מציינת כי שמעה באוזניה שלה את המתלונן מתוודה כי הגם שמעולם לא נקט באלימות כנגד הנאשמת או בנותיו הרי שכאשר מתעצבן פוגע ברכוש.

8. לאחר שעיינתי בעדות הנאשמת במשטרה ת/1 ועדותה בבית המשפט התרשמתי כי הגם שאין הדבר נקי מספקות הרי שלא ניתן לשלול כי אכן בהצהרתה בפני בית המשפט במסמך ת/3 כי הרכוש במצב סביר ואינו שבור למעט השולחן של פינת האוכל והריפוד בכיסאות קרוע התכוונה לנזקים אשר אירעו לאחר עזיבת המתלונן את הבית. זאת שכן לא ניתן לשלול כי מרבית מהרכוש הנוסף שהוצהר כי הינו במצב סביר אכן ניזוק בידי המתלונן ולא הנאשמת ולראייה כי ריהוט וציוד רב אוחסן ללא שימוש בחדר ההורים בקומה השנייה כפי שהעידו על כך הן הנאשמת בפני בית המשפט והן העו"ס יסמין במסמך גיליון הטיפול ת/23 ובבית המשפט כאשר נראה אף במצב ישן. הנאשמת אכן מאשרת בעדותה כי מדובר בהתנסחות לא מדויקת מצידה בת/3 כאשר חלק מהציוד עליו הצהירה כי במצב סביר הינו שבור ונזקק לתיקון אך עצם המחלוקת בעדויות במ/1 בין הצדדים מי שבר הריהוט להבדיל מהשאלה שכלל לא עלתה על הפרק האם נשבר ריהוט עשויה להסביר נקודת המוצא של הנאשמת לפיה היה לה ברור כי המתלונן מודע לכל הרכוש אשר ניזוק עוד בתקופת מגוריהם המשותפים. כמו כן עצם העובדה כי עשתה שימוש בחלק מהרכוש כגון פינת האוכל בסלון (ר' עדות העו"ס יסמין בנושא) מחזקת עדותה כי בעיניה מדובר היה במצב סביר שכן ניתן לשימוש.

9. לאחר עיון במסמכים ת/23, נ/3 - נ/5 ושמיעת עדות ההגנה העו"ס כפאח והעו"ס יסמין מצאתי את עדויותיהן מהימנות. לא מצאתי כל סכסוך או אינטרס אשר יגרום לעדה כפאח לבדות מליבה אמירה מפלילה ומשמעותית לענייננו מטעמו של המתלונן כי נוהג לשבור חפצים בשעה שמתעצבן ולתאר בפני בית המשפט כי אכן הבחינה במספר חפצים שבורים (ללא תיעוד בכתב) או מצידה של העדה יסמין לרשום כי הריהוט בבית כישן ובלוי וכי ראתה שחדר ההורים נהפך למחסן ריהוט ישן בעוד הנאשמת מתגוררת עם בתה בחדר סמוך.

ב"כ התביעה ביקש להסיק מעדותה של העדה יסמין כי כל שאר הריהוט שראתה ולא אוזכר בדו"ח ת/23, נ/5 היה במצב תקין אך עדה זו ציינה לגבי מרבית מהרכוש שהוצג לה בתמונות ת/4 - ת/17 כי אינה זוכרת ריהוט זה והגם שאישרה כי אם היתה רואה הרכוש שניזוק היתה מציינת זו היא הדגישה פעם אחר פעם כי מטרת הביקור לא היתה תיעוד מצבם של פריטי הרכוש בבית הנאשמת אלא בחינת מצבה הסוציאלי והרווחתי הכולל וכי נושא הריהוט עלה אך בעקבות שיחה עם הנאשמת בנושא ומכאן שנרשמו הדברים העיקריים בהם הבחינה. עוד אציין כי השימוש בחדר ההורים בקומה השנייה כמחסן ובו ציוד רב כאמור בחקירתה החוזרת של העדה עשוי להקשות באופן ממשי על העדה להבחין במצבם של הרהיטים המאופסנים במחסן הלכה למעשה. אמינות גירסתה של העדה יסמין מתחזקת לאור דבריה לחוקר חייט בטלפון כי הבחינה בחלק מהרכוש שבור וקרוע (ת/19).

כמו כן והגם שהעדה כפאח לא העלתה זו על הכתב בנ/3, נ/4, התרשמתי כי אכן הבחינה בחפצים שבורים בעת ביקורה בבית הנאשמת (לדבריה ראתה בית הרוס) כפי שהעידה בפני בית המשפט (ראי,

וילונות, , רהיטים שבורים - סלון , ארון שבור - עמ' 63 ש' 20-15). ואף הודתה כי שגתה כאשר לא העלתה מראה זה על הכתב (עמ' 67 ש' 4). התביעה לא הצביעה על כל אינטרס שיש לעדה זו לציין את מראה עיניה בעדותה בבית המשפט, היא אינה מטפלת בעניינה של הנאשמת משנת 2010 ועדותה כי הבחינה ברכוש השבור עם הגיעה לבית הנאשמת עולה בקנה אחד עם הפניית השאלה מצידה למתלונן ורישום תשובת המתלונן בנוגע לטענות בגין שבירת הרכוש בבית המשותף.

10. אין בעדותו של עד ההגנה עאדל כדי לשנות ממסקנותי לעיל בשעה שנהיר כי מבקש לשמור על יחסים תקינים עם שני הצדדים וכי מסר כי כשעמד ליד השוטרים הבחין בקשקושים שלא ראה קודם לכן ע"ג הספות ומאידך הבחין בעבר בנזק מסוים לשולחן - כמה מכות והיה ישן וכן לא ראה חתכים על הכיסאות כפי שגם העידה הנאשמת (לעניין הקרעים בספות ר' דיון בהמשך).

11. לאור כל האמור לעיל אין בידי לשלול כי בנותיהם של הנאשמת והמתלונן הן שגרמו שריטות ע"ג שולחן האוכל (ת/5) וכן הכיתובים והציורים ע"ג הספות (ת/11).

כמו כן איני יכול לשלול לאור כל האמור לעיל כי המתלונן ולא הנאשמת הוא שגרם לנזק אשר נגרם לשולחן לרבות שבר הזכוכית (ת/8), מגירות הקומודות (ת/10), הארון (ת/12), מסגרת המיטה המתכווננת (ת/13), הראי (ת/14) וזאת בשעה שהתגורר יחד עם הנאשמת תחת אותה קורת גג בימי נישואיהם.

הנאשמת הצהירה כי שולחן פינת האוכל ת/5 אינו במצב סביר אלא שבור וכך גם ריפודי הכיסאות קרועים. הצהרתה זו בת/3 רחוקה מלהוות הודאה בביצוע עבירת היזק במזיד מצידה של הנאשמת בנוגע לפריטים אלו. להיפך הוא הנכון, במקרה משמצאתי הסבר הנאשמת בגין הצהרתה זו מניח את הדעת הרי שבנוגע לפריטים אלו ציינה הנאשמת בתום לב ובדיוק את מצבם של הפריטים לעיל לאשורו ואף לא ציינה כי שברה הריהוט הנ"ל או גרמה לנזקים אלו.

שאלה שנייה - האם הנזק נגרם במזיד ?

1. נשוב להגדרת עבירת ההיזק במזיד לרכוש לפי סעיף 452 לחוק העונשין -

"ההורס נכס או פוגע בו במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר".

סעיף 90 לחוק העונשין הדין בפרשנות הדין בדבר היסוד הנפשי שבעבירה קובע כי -

"בכל מקום בחיקוק שנחקק לפני תחילתו של חוק העונשין (תיקון מס' 39) (חלק מקדמי וחלק

עמוד 26

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

כללי), התשנ"ד-1994 (בפרק זה - חוק העונשין תיקון מס' 39), ושבז היסוד הנפשי שבעבירה בא לידי ביטוי במונח -

(1) "זדון או "מזיד" - יהיה היסוד הנפשי הדרוש להתהוות העבירה - מודעות כאמור בסעיף 20(א) רישה, ולענין תוצאת המעשה הנמנית עם פרטי העבירה - גם פזיזות".

לאור טענת הנאשמת שאין בידי לשלול כי חלק ארי מן הרכוש נושא כתב האישום ניזוק ע"י המתלונן ולא על ידה הרי שאין מקום לבחינת היסוד הנפשי בגרימת היזק זה בידי הנאשמת.

2. הנאשמת טענה בפני ובחקירתה במשטרה ת/3 כי חלק מהרכוש ישן, בלוי מקץ 17 שנים מאז נרכש ועד הגשת התלונה בשנת 2014 לגישתה (14 שנים לפי גירסת המתלונן) והדברים יפים למדפי הארון (ת/16), מראה (ת/14), משענות הכסאות שאינן מחוברות למקומן (ת/11). בלאי זה והשימוש הממושך הנעשה בריהוט זה בידי שני בגירים ושלוש ילדות קטינות עשוי בהחלט להסביר גרימת נזק לריהוט כאמור לעיל בלא שיגרם תוך מודעות פלילית מצד המזיק לגרימתו לרבות פזיזות לאפשרות גרימתו של הנזק (עבירה תוצאתית).

שאלה שלישית - האם טרם חלפה תקופת ההתיישנות הקבועה בחוק בגין ביצוע העבירה ?

מעדויות איש המשטרה אדמון והמתלונן עולה כי איש המשטרה אדמון ציין בדו"ח הפעולה ת/2 כי "ישנם קרעים בספות", קרעים אשר לא נראו על ידי הנאשמת ואף לא על ידי העד עאדל אך לאחר שמצאתי עדותו של איש המשטרה אדמון מהימנה והדברים נרשמו בסמוך לאירוע (בשעה שלא הוצגה בפני עדות העד עאדל, מועדה ואם בכלל נגבתה על ידי המשטרה) הרי שמקבל אני גירסת המתלונן בנקודה זו כי הספות בת/11 נמסרו לו בשעה שקיימים כבר קרעים בריפודים. עם זאת אין לשלול האפשרות כי ריפודים אלו נקרעו על ידי בנות המתלונן והנאשמת והנאשמת מבקשת לחפות על בנותיה.

כמו כן וגם אם הייתי מוצא כי הנאשמת עומדת מאחורי קריעת הריפודים הרי שספק אם ניתן לייחס לה קריעתם במזיד לאחר שהצהירה בפני בית המשפט כי אינם במצב תקין אלא שריפוד הכיסאות קרוע.

סעיף 9 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 המגדיר תקופת התיישנותן של עבירות בחוק קובע -

(א) באין הוראה אחרת לענין זה בחוק אחר, אין להעמיד אדם לדין בשל עבירה אם עברו מיום ביצועה -

(1) בפשע שדינו מיתה או מאסר עולם - עשרים שנים;

(2) בפשע אחר - עשר שנים;

(3) בעוון - חמש שנים;

(4) בחטא - שנה אחת."

לענייננו אין מחלוקת כי המתלונן עזב את הבית המשותף עובר ליום 9/7/08 - מועד הגשת תסקיר עדת ההגנה העו"ס כפאח במסגרת צו ההגנה ובכל מקרה כפי שעולה מעדות המתלונן עצמו הרי שעזב הבית המשותף לא יאחר מסוף שנת 2008 (ציין בעדותו כי היו ביחד עד 6/08 - עמ' 4 ש' 25).

עבירת ההיזק במזיד הינה עבירה שהעונש שנקבע בגינה הינו עד שלוש שנות מאסר כך שהינה עבירה מסוג עוון (ר' סעיף 24(2) לחוק העונשין). הגם שלא הוגשה כראיה עדות המתלונן במשטרה הרי שאין מחלוקת כי התלונה לא הוגשה לפני יום האירוע, 5/4/14.

לאחר שמצאתי כי לא ניתן לתת משקל ממשי לעדויות האחים י ועאדל לאור הסתירות והתמיהות שנמצאו בגרסאותיהם לעניין הביקורים הנטענים כי ערכו בבית הנאשמת עובר ליום האירוע ומשמצאתי כי יש ליתן משקל לעדות העדה יסמין ודו"ח הטיפול ת/23 (אשר אין להסיק מהאמור בו מסקנה שלילית לעניין היעדר נזקים לרכוש נוסף בבית) ועדות העו"ס יסמין והעו"ס כפאח בגין הרכוש השבור (שתי העדות) והישן (העו"ס יסמין) בהן הבחינו בבית הרי שאני קובע כי לא הוצגה כל ראיה בפני כי הרכוש נשוא כתב האישום היה תקין לאחר עזיבת המתלונן את ביתו (למעט ביצוע הכיתוב על הספות) והראיות מראות כי לא ניתן לשלול הטענה כי ההיפך הוא הנכון והציוד היה ישן וחלקו שבור. מכאן שגם אם הייתי מוצא כי הנאשמת ולא בנותיה או בלאי טבעי היא שגרמה להיזק במזיד לרכוש נשוא כתב האישום לרבות הקרעים בספות וחסר ברגל ראש המיטה (ת/15)) הרי שלא הובאה כל ראיה בפני כי היזק זה לא בוצע בין התאריכים 9/7/08 (ואם נדבוק בגישה המצמצמת מיום 1/1/09) ועד 5/4/09 שהרי אם בוצעו העבירות בתקופה זו הרי שהחקירה נפתחה בגין גרימת ההיזק במזיד בחלוף תקופת ההתיישנות הקבועה בחוק. טענת ההתיישנות אותה מצאתי לקבל כטענה חלופית מקבלת חיזוק ממשי דווקא בעדות המתלונן אשר מסר בתחילת עדותו כי כל הציוד היה במצב טוב כאשר עזב הבית אך לאחר מכן מאשר כי הנאשמת שברה רכוש בשעה שהתגוררו יחד ואין כל ספק כי על תקופת מגוריהם המשותפים חלה ההתיישנות הקבועה בחוק (5 שנים).

הגם שטענת התיישנות הינה טענה מקדמית שישי להעלטה בשלב מוקדם (ר' סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי), עולה מהוראות סעיף 151 כי נאשם רשאי להעלות טענה זו בכל שלב של המשפט. במקרה שבפני השלב בו על בית המשפט לדון בטענה זו הינו שלב הכרעת הדין באשר רק לאחר הכרעה במהימנות גרסאות עדי התביעה וההגנה ניתן היה לגבש ממצאים בשאלת העדים אשר טענו כי הבחינו ברכוש במהלך השנים עובר להגשת התלונה ומצבו עובר ליום האירוע.

לא התעלמתי מן העובדה כי טענת ההתיישנות ולו כטענה חלופית לא הועלתה בסיכומי ב"כ הנאשמת אך משקבע בית

המשפט ממצאים עובדתיים העולים בקנה אחד עם טענה זו לא מצאתי מקום להתעלם מקיומה.

סוף דבר:

המאשימה שמה דגש בטיעוניה ובחקירת הנאשמת מעל דוכן העדים בהתייחסותה למילוי הצו השיפוטי ת/3 ואי עמידתה לכאורה בהוראות צו זה אך התביעה לא מצאה לנכון להאשים הנאשמת בביצוע עבירת הפרת הוראה חוקית, לא ביקשה להרשיעה בביצוע עבירה זו ומכאן כי לא מצאתי מקום לדון בשאלה האם התקיימו רכיבי עבירה זו ואם יש מקום להרשיע הנאשמת בביצועה בשלב כה מאוחר של ההליך הפלילי.

לאור כל האמור לעיל והמענה לשלוש השאלות הדרושות הכרעה בתיק זה מצאתי כי התביעה לא הוכיחה מעבר לכל ספק אשמתה של הנאשמת וכי בנוגע לכל אחד מפריטי הצידוד לגביהם מואשמת הנאשמת בביצוע עבירת ההיזק במזיד קיים תרחיש שאינו דמיוני או זניח לפיו לא הנאשמת היא שגרמה להיזק, לחילופין כי לא גרמה ההיזק במזיד ולחילופי חילופין בלבד נגרם ההיזק לחלק קטן מן הפריטים על ידי הנאשמת אך חלפה תקופת ההתיישנות בגינה ניתן להרשיע הנאשמת בביצוע העבירה.

מכאן כי אני מורה על זיכוי הנאשמת מחמת הספק.

**ניתנה והודעה היום ט' אייר תשע"ו,
17/05/2016 במעמד הנוכחים.
ניר מישורי לב טוב, שופט**

הוקלד על ידי יהודית בן דוד